

Pintér István

Tisztaságra ítélve

- női dolgok -

BUDAPEST, 2014.

F Ü L S Z Ö V E G

A nőkről szóló történeteket általában férfiak írják. Ez a tény persze nem feltétlenül kérdőjelezi meg a hitelességüket... Egyvalami viszont hiányozni fog a sztorikból. Mégpedig maga a nő. Mesélni lehet róluk, de igazából nem szólalnak meg. Azokat a szövegeket ugyanis, amiket a szájukba adnak, biztos, hogy másképp mondanák. Itt és most azonban a saját nyelvükön beszélnek.

Szerzőnknek nem kell fáradnia azzal, hogy a női lélek közelebe jusson. Egyszerűen ott van. Jókor jó helyen? Ezt azért nem mondhatjuk, mert rendre pórul jár. Ennek ellenére mindig csak tanúja az eseményeknek, sohasem bírása.

Tulajdonképpen jókat nevetnénk, ám örömünk nem lehet felhőtlen. A műfajként is helytálló „női dolgok” ugyanis meglehetősen drámaiak. A szabadsághoz való hűség mindig komoly áldozatot követel a gyengébb nemtől.

Az önálló, következményeket figyelmen kívül hagyó cselekvéshez legalább két élet kellene. Akár gyermeki ártatlanságról, akár asszonyi számításról van szó, a nő mindig végletek között vergődik, sokszor halálra sebezve magát.

Ennek felismeréséhez koránt sem elegendő az intuíció és az empátia. Bölcsességre, jó emberismeretre és főleg tapasztalatokra van szükség. Pintér István – ezekben a korai műveiben – sajnos egyikkel sem rendelkezik. Van azonban valamije, ami tudósításra képesíti. Ez pedig nem más, mint az őszintesége. Eme szimpatikus tulajdonsága miatt mindent megbocsátunk neki. Még azt is, hogy a kötet végére odacsempészte a saját nekrológját.

Hollósy Ferenc

*„Csókoljuk meg egymást utoljára
– mondta szomorúan a lány –
aztán összeházasodunk.”*

Copyright Pintér István, 2014.

TARTALOM

<i>Fülszöveg</i>	2
<i>Könyvborító</i>	3
<i>Mottó</i>	4
Dianna és Hubertusz	6
Fogas kérdés	8
A kiskáplán nagydoktorija	9
Tisztaságra ítélve	11
Barna Cukor	21
Ami igaz, az igaz	23
Baráti alapon	26
Mindent, csak azt nem	29
Egy levél a fán	31
Sakk-matt	45
A bolond Berta	47
Szirtaki	50
Magától értetődik	53
<i>Epilógus</i>	55
<i>Köszönetnyilvánítás</i>	56

Dianna és Hubertusz

A világirodalomban jó néhány olyan dráma akad, amelyben egy emberpártól elvételük a boldogság. A szerelem sokszor tragikus végkifejletbe torkollik. Ez nemcsak a régmúlta igaz, hanem korunkra is. Bizonyítékul elmesélek egy szomorú történetet. Az eseményeknek szem- és fültanúja voltam, mivel azok környezetemben játszódtak le. A szétszakadt hősök ma is élnek, és olykor már vissza is köszönnek egymásnak. Nevüknek klasszikus hangzást adtam, hogy ily módon is tisztelegjek szenvedéseik előtt.

Dianna erényes teremtés volt, vigyázott is jó hírére. Jegyese, Hubertusz, lobbánékony természettel megvert, alaptalanul féltékenykedő típus. Mivel az esküvő napja kitűzetett, és a háromszori kihirdetés is megtörtént, úgy gondolták, hogy felvehetnek egy kis előleget a házasságra. Nincs ebben semmi szokatlan, ilyenkor már a szülők is elnézőbbek. A dolog mégis iszonyúan megbosszulta magát.

A bonyodalmat én okoztam, bár ki tudja, talán az istenek használtak eszközül... Szerintem Hubertusz folytonos gyanakvása amúgy is tönkre tette volna a kapcsolatot. Persze, erre a megállapításra csak később jutottam, mert akkor még kisfiú voltam.

Azon a délutánon az általános iskola gyakorló kertjéből bandukoltam hazafelé. Nem szorgalmi feladatot végeztem, a cseresznyefán volt egy kis dolgom, amit nagy dolgok is követtek. Utam Hubertusz háza mellett vezetett. Éppen kint lódörgött a tornácon, amit Werischwáron gangnak neveznek.

– Mi van Sityu? – kiáltott ki nekem, miután felismert. Maszatos arcom eléggé megnehezítette az azonosítást.

– Semmi különös – válaszoltam.

Hubertusz a barátom volt, már amennyire egy nebuló barátja lehet egy húszéves nagyfiúnak. Mindenesetre tőle kaptam tejgumit a csúzlímra, és az ilyesmit nem felejt el az ember. Hálából belöttem neki néhány ablakot, merthogy üveges volt a szakmája.

– Szoktál még az Ürge-malomhoz járni?

– Nemigen – röstellkedtem.

A község szerelmespárjai azon a környéken adtak randevút egymásnak, ők tudják, miért. A bozótos terep kitűnő lehetőséget nyújtott a leskelődésre is.

– Hiszi a piszi! – vigyorgott rám Hubertusz, és kajánul levetette magát egy nádfonatú karosszékre.

Heccelődése igen kínosan érintett, ezért csak egy darabig nyeltem, aztán mérgesen odavágtam:

– Tudnék olyasmit mesélni, ami érdekelne...

Hubertusz figyelmes arccal faggatni kezdett. Amikor Diannára célozhattam, egyből lehervadt a mosoly az arcáról.

– Azt nem hiszem el!

Felcsattanó hangja ellenére láttam rajta, hogy ugyanakkor szeretné, ha a vád igaznak bizonyulna.

– Megismertem a járásáról...

– Sötétben!

– Hallottam a jellegzetes kacagását...

– De az arcát nem láttad!

– Csak a ruháját. Azzal a szegecsekkel kivert övvel. Olyan nincs még egy a faluban. Te is tudod.

Hubertusz ujjai alatt ropogni kezdett a nádfonatú szék karfája. Én, a helyzethez egyáltalán nem illően, szélesen elvigyorodtam.

– Mit röhögsz?!

– Képzeld... A srác... Szóval...

- Nyögd már ki !!
- Nem fogod elhinni...

Hubertusz súlyosan felemelkedett, és elkapott a grabancomnál fogva. Lábaim elvesztették a kapcsolatot a talajjal, kezeim tehetetlenül lógtak.

- Micsinált ?!
- Nyi...ha. Nyerített.

Úgy ejtett el, mint egy kavicsot. Ráestem a lábfejére, de ő ezt a fájdalmat fel sem vette. Róni kezdte a gangot. Futólépésben.

- Szóval, mégis ő volt !... Gondolhattam volna... Hazudott nekem !... Azokkal az ártatlan szemeivel... Hogy senki mással... Soha !

Oktató tartásban torpant meg előttem, jobb kezét a magasba emelve. Kitágult pupillái azonban keresztülnéztek rajtam.

- Mert tudd meg, barátom, csak akkor megy el, ha nyerítenek neki.

Hát, ez szép... - gondoltam. Ezek szerint pont a barátjával csalta meg. Azzal, aki csak akkor hajlandó randevúzni, ha a lány nyihog. Pedig esküdni mertem volna, hogy a srác volt.

- Nyeríték is, és hidd el, te ugyanúgy megtennéd, de még a plébi is...

Ezen a ponton összezavarodtam. Mindenesetre a tisztelendő bácsit nem kéne belekeverni.

- Szép hosszan szoktam nyeríteni, de ez magánügy... Semmilyen törvénybe nem ütközik, és adózni sem kell utána.

Szegény Hubertusz, biztosan megőrült a fájdalomtól. Mentem is volna a közeléből, de magához rántott.

- Tudod, mi fáj legjobban? Hogy elárulta közös titkunkat. Ha más is nyeríthet... Nem is fontos, ki volt... Ő a bűnös !

Rázni kezdett. A széteséstől a kiskapu csikordulása mentett meg. Dianna röppent befelé, de Hubertusz felcsattanó hangja megtörte a lendületét.

- Te riherongy cafat ! Még ide mertél jönni ?! Át ne lépd a küszöbömet !

Ez az utóbbi figyelmeztetés teljesen fölösleges volt, mert a lány úgy hőkölt vissza, mintha kőfalnak ütközött volna. Tágra nyílt szeméből leírhatatlan döbbenet sugárzott. Álszentsége azonban nem tévesztette meg Hubertuszt. Térült-fordult, egy csomó dolgot vágott ki pillanatok alatt az utcára. Pomponos papucs repült a porba, fésű, fogkefe és törülköző követte, majd egy furcsa szerkentyű, amiről nem tudtam, micsoda. Később mondták, hogy irrigátor volt, de ettől sem lettem okosabb.

- Fogd a cuccaidat és pusztulj innen !

Dianna halotthalványan állt a tárgyak sűrű záporában, meg sem tudott szólalni. Mozdulatlansága akkor tört meg, amikor Hubertusz válogatott jelzőket kezdett használni. Letérdepelt a földre és összeszededegette a holmiját. Ahogy mellére szorítva elsietett velük, éreztem: ezek között örökre vége mindennek. Ezt nem lehet se megmagyarázni, se megbocsátani. Megszeppentem az események súlyától.

- Én csak...

Hubertusz mosolyt erőltetett az arcára, és a torz vigyor rajta is maradt. Reszkető kezével megsimogatta buksi fejemet.

- Te megmentettél engem... Megelőztél egy rossz házasságot.
- Csak elmondtam azt, amit láttam...
- Jól tetted ! - vágott közbe.
- ...az Anna-bál előtti estén.
- Mikor ?!
- Pénteken.

Hubertusz átkarolta a gang oszlopát, és szép lassan lecsúszott a betonra. Szemét lehunyva rekedten suttogetta: - Hiszen akkor én voltam vele...

Fogas kérdés

Nyári szünet van és rekkenő hőség. A hatodikos Margó az erkély felforrósodott vaskorlátján könyököl. Akaratos állát tenyerébe támasztja s egyfolytában rágja a körmét. Két metszőfoga kicsit nyuszis, de jól áll neki. Kék szemében bizonytalanság ül, nyugtalanul pillantgat le a játszótérre. Az odalent nyüzsgő gyerekek nem tudják lekötni a figyelmét. Egyre csak gyözködi magát, ám kétségein nem tud úrrá lenni.

Lassan elszakad támasztékától, majd tétova léptekkel bemegegy kis szobájába. Hajánál fogva leemeli a polcra régóta elhanyagolt alvóbabáját, és maga mellé ülteti az ágyra. Bocsánatkérő arckifejezéssel ránca szedi, aztán egy kérdést intéz hozzá:

– Neked mi a véleményed ?

Mivel a bábu nem szól semmit, a fátolkához fordul. Mély sóhajától megrezdül a növény, ezt azonban nem tekintheti válasznak. Egy halk nyávogásra megperdül.

– Cimó !

A perzsamacska felkérérdzkedik az ölébe, onnan pedig a nyakába kívánczozna. Kis gazdija mellső lábainál fogva eltolja magától, és odagügyögi neki:

– Te mit gondolsz ?

Mielőtt a cica felelhetne, megszólal a bimbam csengő. Cimó talpra esik, mégis sérődötten néz a kislány után, aki izgatottan tépi fel az ajtót.

– Szerbusz – szuszog beljebb a nagypapája. Letámasztja a két bevásárlószatyrot, és nehézkesen kiegyenesíti a derekát. Margó gyorsan elébe pattan:

– Papa, lehet nekem gyereke ?

– Nem – jelenti ki kategorikusan az öreg, s ezzel gátat is vet a további kérdezősködés elé. – Segíts behozni a nagymamának a nyugdíjaskocsit !

A kerekeken gördülő, hátizsákszerű alkalmatlanság átdöccen a küszöbön. Az unoka egészen a konyháig követi. Ott csipőre teszi a kezét.

– Nagyi, lehet nekem gyereke ?

– Hogy képzeled ?! Ugyan már...

A kislány kissé megnyugodva megy vissza a szobájába. Igen, a tanár néni is azt mondta. „Ti még gyerekek vagytok.” Neki egész biztos nem hazudott, hiszen ő jó tanuló. A biológia pedig kedvenc tantárgya.

Apja a szokott időben jön haza, és azonnal letelepszik a tévékészülék elé. Margó a képernyő elé áll.

– Apu, lehet nekem gyereke ?

– Micsoda kérdés ! Majd, ha nagy leszel. A szervezeted... izé... fejletlen ! Különb is, ilyesmivel anyádat nyaggasd...

Az anyu fáradtan érkezik, mint mindig, de most is türelmes. Leroskad a fotelba, térdére ülteti a gyereket és megcirógatja a haját.

– Kislány vagy te ahhoz... Vannak bizonyos női dolgok... A természet rendelte így... Tizenkét éves korodban... nem lehet gyereked.

Margó eltéblábol egy ideig a befülledt lakásban, aztán lekérérdzkedik játszani. A lift szédítően zuhan vele tíz emeletet, egész kótyagosan lép ki a napvilágra. Ünnepeyes mozgással a pingpongasztalokhoz megy, ahol Homály ül, látszólag a sorára várva. Osztálytársa a fényszűrős szemüvege miatt kapta ezt a ragadványnevet. Letelepszik a fiú mellé, és a távolba néz. Rekedt hangon mondja maga elé:

– Igazad volt... Holnap feljöhetsz.

A kiskáplán nagydoktora

Pilisvörösváron van egy utca, amely túlélte a rendszerváltást. Ma is Puskin nevét viseli, mert a benne lakók így döntöttek. A szavazás kimenetelére nagy hatást gyakoroltak az értelmiségiek, mondván, hogy a költőnek semmi köze sincs a kommunizmushoz. A 8-as számhoz dupla telek tartozik, valaha azon állt a Kisgazdapárt hosszúkás helyi székháza. Vele szemben színpaddal is rendelkező kultúrotthon működött, rá merőlegesen pedig az elemi iskola három tanterme fogadta a nebulókat. Ez később óvodává alakult, mert az épületek által közbezárt udvar ilyen célra is alkalmassá tette. A kisváros mindenkori vezetősége szolgálati lakásokat alakított ki a párhuzamos építményekben, ezekbe job-bára tanítókat szállásoltak el. Az én szüleim is ott kezdték közös életüket.

Jómagam ebben a sajátos lakóközösségben cseperedtem, s kortársaim közül csupán Marika volt fiatalabb nálam. A többi gyereket szinte felnőttnek láttuk, ezért akaratlanul is róluk vettünk példát. Ez nem minden esetben bizonyult szerencsésnek, de nevelőkben nem szenvedtünk hiányt. Átlagosan fél tucat pedagógus ment egymás idegeire. Óvónők és zenészek is előfordultak, Sterba Ferenc például zongora-, Emil bácsi hegedűművész volt. Korrepetálni tehát bármilyen tárgyból lehetett, Erdős Jutka néni könyvtára pedig igazi ritkaságokat rejtett.

E milió hatására alsó tagozatos koromban már olyan szép szerelmes leveleket írtam, hogy rendelésre is készítettem őket, tízóraiert cserébe. Felsőben a magyartanár felolvasta az osztály előtt irodalom dolgozataimat, amin a többiek jót derültek, mert ráismertek a hősnőre. A napköziben diafilmeket vetítettek a falra, ezek narrátora szintén én voltam, ugyanis a nézőközönség nem akart a szöveg silabizálásával fáradozni. Szívem hölgyének akkoriban ezt a versikét költöttem:

*Azt kérdezi ajkad,
mit nézek én rajtad.
Válaszom egyszerű:
szépséged nagyszerű.*

A látszattal ellentétben a tudomány vonzott, Krammer Józsi cimborámmal tudniillik nőgyógyásznak készültünk. Abban a korban minden kisfiú ilyen érdeklődésű, ő azonban valóban az lett. Én beértem a Marikával folytatott doktorosdival. Feltehetően a Krammi is vele gyakorolt, mert közös barátnőnk egy nyári este azzal ment be, hogy az én feleségem lesz. Édesanyja azt válaszolta neki: „Hja kislányom, a házassághoz két ember kell.” Marika picit gondolkodott, aztán kivágta: „Jó, akkor a Józsihoz is hozzá megyek.”

Tizenhat évesen már előfizettem az Élet és Irodalomra, ebből összesen két példányt hozott a posta Vörösvárra: egyet nekem, egyet pedig a katolikus papnak, nem a plébá-nak, hanem a fiatal káplánnak. Ez akkor derült ki, amikor bekopogott hozzám, kölcsön kérni a lapot, mert az ő száma valahogy elkallódott.

Az idő tájt fogtam bele „Jeruzsálem leányai” című drámámba, s meg is mutattam neki. Rákapott, mint gyöngygyűk a takonyra. Kérdezte, hogy ismerem-e a hősnő típusát. Mondtam; igen jól, sőt tulajdonképpen csak ezt a típust ismerem. Az is érdekelt, hogy elnyertem-e már valaki szerelmét. Csak kártyán, de úgy is jó volt. Szerinte nem lehet elmenni a nőknél, ezzel viszont nem érthettem egyet. Amikor leesett neki a tantusz, rám dörrent, hogy nem félek-e. Hát, a fogorvostól nagyon, mert ha rájön, hogy kerülgetem a lányát...

Témaváltás gyanánt bemutatkozott: Marx atyának hívták, de chs-sel írja. Hát, azt is x-nek kell ejteni, akárcsak a Fuchs, Ochs és Dachs esetében. Kiderült, hogy teológiai disszertációjának szexuálpszichológia a témája. Már három éve dolgozik rajta, és hamarosan befejezi. Ezen a ponton tisztelettel helyet kínáltam. Tíz év múlva én is megírtam kétszáz oldalas tanulmányomat, mely „A szerelem örömhíre” címet viselte. Ezt a művet szamizdat módon terjesztették az egyház bizonyos köreiből.

A doktorandusz elárulta, hogy a munkájához szükséges indítást itt, Vörösváron kapta, mégpedig egy első áldozást megelőző gyóntatás alkalmával. Részleteket természetesen nem mondhat, de valószínűleg világviszonylatban is egyedülálló dologról van szó. Állítólag tucatnyi kislány szinte szóról szóra ugyanarról a bűnről számolt be. Ezt a jelenséget elemezgeti, oknyomozó módon.

Nekem csak egész kicsit kellett megerőltetni az agyamat, hogy rájöjjenek a rejtély nyitjára. A szomszéd kislány három évvel azelőtt, tíz éves korában volt első áldozó, jómagam akkor tölthettem be a tizenhármat. Kis társnőinek nemigen lehettek még vétkei, a feloldozás végett viszont mondani kellett valamit... Nyugtalanul gyűrögethették zsebkenőiket, Marika érthetetlen magabiztosságát bámulva. Neki ugyanis már volt miről beszámolnia. Ahogy ismerem őt, minden bizonnyal megsűgta a gyónásra várakozóknak, hogy mit is akar hallani a tisztelendő bácsi.

Tisztaságra ítélve

Egy meleg júliusi nap délelőttjén a Knézits utcában koptattam a budapesti aszfaltot. Már nem emlékszem, hová tartottam, de ez nem is fontos. Matrózblúzós lány ment mellett a járdán, sötétkék rakott szoknyában. Rám se nézett, s ami azt illeti, én se őrá. Nem az a fajta volt, akin megakad az ember szeme. Öltözete azonban kellemes emlékeket elevenített fel bennem... Olyannyira, hogy a sarkon, a piros lámpát figyelmen kívül hagyva, leléptem az úttestre. Ha nem ránt vissza a szegélyre, el is üt egy autó.

– Kösz – mosolyogtam rá hálásan.

– Nincs mit ! – rázta meg a fejét, és ugyanazzal a mozdulattal átnevetett a zebra túloldalára, ahol egy másik matrózblúzós lány nyomorgott a tömegben. Amikor a lámpa zöldre váltott, átmentünk hozzá.

– Szia, Matild ! – pusztította meg kétfelől a megmentőmet, aztán a legnagyobb természetességgel engem is, jobbról-balról.

– Ti ismeritek egymást? – kérdezte Matild meglepetten, a kicsit pisze orrú, platina-szőke lánytól.

Bizonytalan, egyben titokzatos kacarászás volt a válasz, az ibolyakék szemek nem néztek sehová. Szemtelenül helyes arcában két gödröcske támadt. Fél vállamat felvonva Matildra néztem, mint aki szívesen adna magyarázatot, csak hogy nem lehet.

– Á, értem... – mondta csalódottan a megmentőm, mint akinek éppen az orra elől kaparintottak el valamit. – Merre mentek? – fordult mindkettőnkhez, de mielőtt válaszhattunk volna, megrántotta a barátnője karját:

– Jaj, Berni, ha már találkoztunk, akkor beszéljük meg a...

A járókelők igen szemrehányó tekintettel kerülgettek bennünket, amit meg tudtam érteni. Ott ácsorogtam a két lánnyal, akikről ordított a szende szüzesség, az én hajam viszont a vállamat verte, ami akkoriban még kivívta az emberek rosszallását. Farmerban voltam, amit magam alakítottam át rövidnadrággá, oly módon, hogy egyszerűen levágtam a szarait. Arról csak az anyag tehet, hogy erősen kirojtólódott. Szegecselt övet fűztem a bujtatókba, ami akkor már nem volt divat, éppen azért viseltem. Az oldalamon egy Csepel kerékpár szerszám táskája himbálózott, abban tartottam a papírjaimat. Ujjatlan fekete pólómra saját kezűleg festettem rá kedvenc együttesem nevét, és nyakamban vékonyka bőrszíj lógott. Fejem búbján ellenzős, élénksárga vászonsapkát hordtam, ami a Komatsu földgyalukat reklámozta.

Amíg illedelmesen várakoztam, magam sem tudva, mire, jobban megnéztem Bernit. Lapos talpú fekete cipőt viselt, mint a nagymamák, lábszáraira pedig fehér térdzoknit húzott. Sötétkék rakott szoknyája a térdéig ért, és eddig a pontig egyformák voltak Matilddal. Az ő matrózblúza viszont sokkal jobban domborodott. Körmeit nem lakkozta, és szemernyi festéket se kent magára. Szőke haja a háta közepéig csüngött, lófarokba szorítva. Fülbevalót, gyűrűt nem viselt, csuklóján órmótlan Pobeda óra volt.

Közben már témát váltottak, Berni valami Barbaráról mesélt, aki kikapós lány lehetett, már amennyire megértettem a dolgokat. Matild hirtelen köszönt el tőlünk, úgy intetem utána, mintha régi barátok lennének.

– Honnan ismered őt ?

– Régi ügy. Egyszer megmentette az életemet.

Elindultunk a járdán, de csak az első kapualjig jutottunk. Berni rám kacsintott, és markomba nyomta átlátszó irattartóját, amiben kottalapok voltak. Sietve besurrant a félhomályba, a kukák közé. El nem tudtam képzelni, mit akar. A ruháját kezdte igazgatni, így hát belelapoztam a kottákba, mert én úriember vagyok. Amikor felpillantottam, már miniben állt előttem. Körülbelül a hónaljáig húzta fel a rakott szoknyát, az övszalagnál fogva. Akkor látszott, hogy bitang jó lába van.

- Sajnos, a Patronában megszabják a hosszát. Centivel mérik le.
- Hol ?
- Patrona Hungariae.
- Ahol papok meg apácák tanítanak ?
- Aha. De mindenki ezt csinálja, ha leér az utcára. Te hova jársz ?
- Most éppen ? Azt hiszem, már a Ságvárba.
- Lantos Bernadett vagyok !

Kezet csókoltam neki, mire néhány járókelő hátrahőkölt. Pedig a kézcsók igen szép szokás. Kár, hogy kispolgári csökevénynek tartják. – Fekete Péternek hívnak – mondtam, mert éppen egy trafik előtt voltunk, és megláttam a kártyapaklit.

- Tényleg az vagy ! – csípte meg mellkasomon a pólót. – Fekete !
- Nyári szünetben is egyenruhában kell járnotok ?

- Dehogy ! – nézett rám rosszállóan. – Kántorképzőre járok, és ma osztották ki a bizonyítványokat.

Ezen muszáj volt röhögni, meg is sértődött, így engesztelésképpen fagyizni hívtam. A cukrászda ajtajában magam elé engedtem, hogy hátulról is szemügyre vehessem... Fiúsan járt, nagyokat lépett, minden mozdulatán visszafogottság érződött.

- Klassz lehet koedukált suliba járni ! Az ikertestvérem, Barbara is olyanba jár. Mesélj valami érdekeset !

- Tavaly még a Szilágyiba jártam. Harminchat lány volt az osztályban, és négy fiú. De azok elbújtak a kályha mögé, amikor először beléptem. Körülnézve azt hittem, hogy infarktust kapok, mert csupa csinos lány mosolygott rám.

- És mik a terveid ? Egyetemre mész ?
- Nem. Krimiíró akarok lenni.
- Az érdekes foglalkozás. Persze, fantázia kell hozzá...
- Elmeséljek egy esetet ?
- Jó ! – csillantak fel a kék szemek. – Figyelek !

- Egy vakvezető kutyának megölik a gazdáját. Az eb erre beiratkozik a rendőrtiszti főiskolára, ahol először nem akarják felvenni, mert német származású. Végül vörös diplomával végez, így egyből szórnagyi rangot kap. Az iskola parancsnoka saját kezűleg tűzi fel a fülére a megkülönböztető jelzést. Természetesen kiszagolja a gyilkos rejtekhelyét, és egy ádáz motoroshajsza során majdnem el is csípi, de megállítják a közlekedésiek, mert nem tett fel bukósisakot...

Hazakísértem, közben megtudtam, hogy a szülei nagyon prúdek. Délutánra randevút kértem tőle, ám ez a sötétkék rakott szoknya iránti nosztalgiám számlájára írható. Szentimentális típus vagyok, ezért rögvest megajándékoztam egy sárgaréz Milton-kapocscsal, hadd legyen valami, ami rám emlékezteti. Ügyesen átszúrta a blúz gallérján, és a szövet mögött széthajlította a szárat. Ha lenézett a vállára, láthatta a kapocs arany színű fejét. Olyan arccal tekintett rá, mintha a szabadság szimbóluma volna.

*

A Klauzál téren vártam rá. Tiszta fehérben jött, és sugárzott róla az egyszerűség. Kibontott haja természetesen omlott le, a választék persze középen volt. A rövid kartonruha ellenére is szűzies hatást keltett.

- Szia, Bernadett nővér ! – csókoltam homlokon, mert ez a gesztus illet legjobban a képbe. Tényleg úgy festett, mint egy kimenős apaca.

- Hoztam neked valamit – nyújtott át egy Prosztojevszkij-kötetet.

- Még nem olvastam – vallottam be férfiasan. – Pedig megvan nekünk. Húsz éve. Egyszer már le is vettem a polcról, de...

– Én csak azt vehetem kézbe, amit a szüleim jónak látnak. Meg a kötelezőket.

Mentünk két megállót a trolival, aztán elvillamosoztunk a körúton a Blaháig, ott pedig átszálltunk a 7-es buszra. Berni folyton a tanulásról beszélt, napi négy órát is magolt. Ehhez jöttek még a zongoraleckék. Kevés szabad idejét megtervezték, és szigorúan elszámoltatták, hogy merre járt és mit csinált... A Rókus Kórház előtt félbeszakítottam.

– Ezen a helyen olyan dolog történt velem, ami meghatározta az egész életemet.

– Micsoda? – pillantott rám riadtan.

– Itt születtem.

Alig tudtam megnevetetni azt a kényes szobanővényt. Félősen tekintgetett jobbra-balra, talán attól tartott, hogy meglátja egy ismerős. Halkan beszélt, gesztusai fele úton megtörtek. A Ferenciek terénél bátortalanul megcirógatta a pólómat.

– Én is szeretem a Dürszot.

Hát, erről ennyit.

– Voltál már valamilyen koncerten?

– Persze. A Zeneakadémián. Bérletünk van az Operába is. De legutóbb múzeumban jártunk. A Kisplasztikai Biennálé...

A Gellért téren lekászálódunk a buszról, és a szálló melletti lépcsőn felsétáltunk a hegyre. Állandóan az ikertestvérét hozta szóba, Barbarát, aki mindenben az ellenkezője neki. Sejtettem, hogy ő lehet a családban a fekete bárány. Berni arca egész indulatos volt, amikor róla beszélt. Aztán a párválasztási témát rángatta elő. Fájjalta, hogy olyan kevés rendes srác van.

– Kevés?! Én mindössze kettőről tudok. Az egyik én vagyok, a másikkal még nem találkoztam.

Az első csókot nem követte több, mert elhúzódott tőlem. Kezét azért benne hagyta az enyémben.

– Ilyen boldog még sose voltam... Bár, tavaly már tapasztaltam hasonlót... Tudod, nekem mindig időre kell hazamenni, de akkor... azon az estén... megmakacsoltam magamat. Egyik buszról a másikra szálltam, és csak utaztam, utaztam. Olyan jó volt sehová se menni, és csak nézni a színes neonfényeket... Álomszerű volt, úgy éreztem, mintha kicseréltek volna...

– Barátaid nincsenek?

– Srácok? Egy volt. A szüleink ismerik egymást, anyu szerint is jól nevelt fiú. Sokszor elengedtek minket az Erkel Színházba.

– És mi lett vele?

– Elmaradt... Azt mondta, hogy a Koldusoperát már négyszer látta, de a bugyimat egyszer sem.

– Nem szerettél még bele senkibe?

– Hát... egy piarba... Még elsőben. Bál volt a Patronában és én hölgyválaszkor felkértem. De nem tudott táncolni velem.

– Miért?

– A rendezvény előtt tanították őket... csakhogy a piaristákhoz csupa fiú jár... Szóval, ő a gyakorlásnál lány volt. Kizárólag azokat a lépéseket tudta.

– Akkor még nem is jártál senkivel.

– Képzletben igen! Barbara már kapott a fiújától szerelmes verseket, és pár napra kölcsönadta nekem. Sajnos, apu az én iskolatáskámban találta meg, ezért két hétig nem nézhettem tévét. Bár a legtöbb filmre úgy is azt mondják, hogy nem nekem való.

– Gondolom, az ikertesódat ugyanilyen szigorúan fogják...

– Csakhogy Barbara nem olyan, mint én! Már kiskorában is keresztülvitte azt, amit akart. Ha kellett, sirt, toporzékolt, hisztizett... A Patronába is csak egy évig járt, aztán rávette anyuékát, hogy írassák át egy rendes gimibe.

– Hogyan?

- Éhségstrájkba kezdett, a végén már orvost kellett hívni hozzá... Szerintem az beszélt rá a szüleimet, hogy engedjenek neki. Nem adta be a derekát, pedig apu meg is verte. Iszonyú volt hallgatni a püfölést. Tisztán áthallatszott, mert Barbara ajkát egy jajszó sem hagyta el.

Látatlanban is megkedveltem az ikertestvérét. Kár, hogy nem vele futottam össze. Visszafelé gyalog mentünk át az Erzsébet-hídon, s mire Pestre értünk, meg tudtam ígér-
tetni Bernivel, hogy másnap délelőtt feljön hozzánk. Sietett is haza, hogy minél előbb reggel legyen.

*

Kopogtatásra ébredtem, ezért csendes szmokingban mentem ajtót nyitni, azaz egy szál alsónadrágban. A kisablak rácsai mögül Berni mosolygott rám, ebből mindjárt gondoltam, hogy legalább tíz óra lehet. Jó sokáig vacakoltam a kulcsokkal, mert zavarba hozott azzal a csokor virággal, amit a kezében szorongatott. A cipellőit mindenáron le akarta venni, és sikerült is neki. Én a krumpli óráját csatoltam le, ezekkel a szavakkal:

- Most pedig megáll az idő! Gyere a karomba!
- Nem akarsz felöltözni?

Nyakamba akasztottam a tollamat, hogy legyen rajtam valami. Azért lógott spárgán, mert sose találtam, ha kellett. Megpróbáltam az ölembe ültetni, de hátralépett. Megigazította a kék hajszalagot szőke hajában, és elkomolyodott.

- Be kell vallanom valamit...

Magam alá húztam a lábaimat, és a térdemre könyököltem, pont úgy, mint Rodin nagy Gondolkodója. Vártam a megdöbbenő közlést.

- Sose hallottam a Dúrsz együttesről.
- Tudom. Nem is Dúrsznak ejtik, hanem Doórsznak.

Sértődötten elfordult, így hát átkulcsolhattam ott, ahol a szürke szoknya és a világoskék blúz találkozott. Hiába kapálózott, megcsókoltam a tarkóját.

- Várj! Vizbe teszem a szegfűket!

- Ne tedd! Száradjanak csak el! Ily módon hirdessék a világnak, hogy a virágokat nem szabad leszakítani.

Végül csak mellém ült, de valósággal bilincsbe verte a csuklóimat. Összeszorított térdei között egy zabszem se fért volna el.

- Péter, én még szűz vagyok... És úgy is szeretnék az oltár elé menni... Anyu azt mondja, hogy ügyvédhez, orvoshoz, vagy mérnökhöz kell mennem... Te mi akarsz lenni?

- Laikusmester.

- Az is jó szakma... Aztán már a gyerekek miatt ügyis kell... Szóval, naponta vétkezhetnék...

- Nézd, Berni, senki sem a fajfenntartás miatt köt házasságot.
- De a nemiség bűn! Ezt egy püspök mondta. Hallottál te már püspököt?
- Csak láttam. Messziről.
- És...

- És az a véleményem, hogy aki egy olyan sityakot feltesz a fejére, az eleve nem lehet normális.

Megszűnt a szorítás a csuklóimon. Berni elfordította a szemét. A térde felé kezdte huzogatni a szoknyáját.

- Jó, jó. Majd beállok a szürkebarátok közé - öleltem át a vállát.

- Én is kérdeztem már magamtól; hogy lehet rossz az, ami jó... Sokszor szeretnék a magam feje után menni.

Meg is próbálta, elég hősiesen, de nem bírt a gátlásaival. Azt azért bevallotta, hogy tornaórán ő volt a legjobb kötélmászó. Ott és akkor azonban nem tudott elrugaszkodni a talajtól, anélkül pedig nem lehet repülni.

– Nem! Azt ne...

Hát, ha nem, akkor nem. Érték én a szóból, ha nem is mindjárt... Csak ültünk, és néztünk ki a fejünkből.

– Péter, egy hónapig nem fogunk találkozni.

– Miért?

– Elutazom a nagyszüleinkhez, Hőgyészre. Nyaralni.

– Muszáj? – kérdeztem meg, teljesen fölöslegesen.

– Igen. Barbarát váltom. Ő ma este jön haza.

Mindketten tudtuk; ez gyakorlatilag szakítást jelent... Addigra az is nyilvánvalóvá vált, hogy nem vagyunk egymáshoz valóak. Egyikünk se táplált túl sok reményt a jövőt illetően.

– Péter, kérnék tőled valamit... Szeretnék bemutatni Barbarának.

– Minek? – vontam fel rosszallóan a szemöldökömet, pedig ennél kedvemre valóbb dolgot aligha mondhatott volna.

– Mindig azt vágja a fejemhez, hogy még nem volt senkim. Hadd lássa; engem is szerettek. Legalább egy kicsit.

– Mikor utazol el?

– Nyolckor. Barbara minden reggel a háztömb körül szokott futni. Holnap majd vele tartok.

– Hánykor jöttök le?

– Hatkor.

Ha van valami, amit utálok, hát az a koránkelés... Az ikertesóra viszont kíváncsi voltam, ezért nagy nehezen megígértem, hogy teljesítem a kérését. El sem búcsúztunk, hiszen találkozunk még.

*

Másnap, a megbeszélte időben, ott kókadoztam Berniék kapujában. A szegletkövön ültem, és igyekeztem úgy festeni, mint aki azért jött, hogy elköszönjön a kedvesétől. Sűrű ásítózásomat azonban senki sem tartotta volna romantikusnak. Majdnem el is szunyókáltam, de ahhoz túl hűvös volt. Többször is hideg borzongás futott végig rajtam. Aztán cirógató ujjakat éreztem a tarkómon. Ő állt mögöttem, hangtalanul nevetve. Tátott szájjal néztem, mert nem értettem, hogy mi történhetett velem. Szeme magabiztosan fénylett, ajkai keményen záródtak, mimikája pedig vadóc volt. Haját feltűzte a futáshoz, ám így is látszottak benne a frissen belerakott hullámok.

– Megijedtél, Fekete Péter? Barbara vagyok. Berni még alszik.

Egy pillanat alatt felébredtem. Ámulva néztem rá, mert nem hittem, hogy képes ilyesmire. Eljártssza itt nekem a nem létező ikertestvérét. Azt a képzeletbeli személyt, aki mindig is szeretett volna lenni. És úgy gondolja, hogy én ezt beveszem. Felálltam. Kis köröket tettem a kapualjban, csipőre tett kézzel. Na, egye fene. Ne vegyük el a kedvét. Kezdeményezni azonban nem tudtam, mert átvette az irányítást.

– Ha beszélgetni akarsz velem, akkor gyere futni!

A felzárkózásban bőditő illat segített. Kissé lemaradtam, ugyanis észveszejtő boksnadrágocskát viselt. Ujjatlan pólójában támaszték nélkül ugrándoztak a keblei. Gyorsan szedte tornacipős lábát, látszott, hogy edzésben van.

– Nem kell semmit mondanod magadról, Berni már *mindent* elmesélt!

Szeme sarkából cinkos pillantásokat lövellt felém. Nem tudtam, hogy röhögjek vagy bosszankodjak. A szemtelen mindenit!

- Odanézz ! - mutatott egy szuperszekérre. - Neked nincs autód ?
- Még megvan a sportkocsim - lihegtem. - Szív alakú, magas háttámlával. Abban tologattak.

De mintha nem is hallotta volna. Körbetáncolta az ezüstös karosszériát, még a műszerfalra is belesett. - Csevolé ! - csicseregte vidáman. - Eltartott egy ideig, amíg rájöttem, hogy mi olyan furcsa az orgánumban. Szinte csak kérdő és felkiáltó módot használt.

- Gondolom, te nem jártál kántorképzőre... - jegyeztem meg kajánul ügetés közben.

- Én nem zenélek !

- Én is nemzenélek - vágtam rá vigyorogva.

A sarkon még befordult, de aztán megtorpant. Elkapta a grabancomat, és magához rántott. Ha nem húzom vissza a nyelvemet, le is harap belőle egy darabot.

- Túl jó vagy te Berninek... Lejössz velem a Balcsira ?

- ...Mikor ?

- Most.

Ezt olyan magától értetődő hangsúllyal mondta, mintha csak a szemközti bisztróba invitálna.

- Eltöltünk egymással néhány szép napot... és éjszakát. Tudom, hogy a srácok mind csak *azt* akarják.

Mit válaszolhattam volna ? Ha a többiek mind azt akarják... Másokra is tekintettel kellett lennem.

- Pontosan kilenckor legyél ott, ahol a 70-es út kezdődik ! Ha késel, megállítom az első kocsit és egyedül megyek.

- Oké ! Az autópályán különben se lehet stoppolni.

- Na ne taníts engem ! - tette csipőre a kezét, mint aki az országúton született.

- Akkor, ahogy megdumáltuk !

Elnyelte a kapualj.

*

A két trolimegállót futva tettem meg a Nagykörútig, pedig néhány perce még azt gondoltam, hogy egy időre kirohangáltam magamat. A Halló bártól aztán visszaszaladtam egy keresztutcát, mert eszembe jutott Zoli. Zeitler Zoli ! Nekik nyaralójuk van Akarattyán ! Hátha...

Igyekeztem illedelmesen csöngetni, de reggel hét óra tájban ez nehéz ügy. Zoli pipával a szájában jött ajtót nyitni, tehát már nem aludt. Szerencsém volt, mert így hét közben népes családjukból senki sem tartózkodott a befejezés előtt álló villában.

- Három napod van, öregem. Aztán mások mennek le.

- Óh, az bőven elég lesz...

- Ha ráérsz, nyírd le a fűvet az épület előtt.

- Mindenhol lenyírom ! Ki is takarítunk !

- Elég, ha nem törtök össze semmit... Itt vannak a kulcsok.

- Zolikám, te egy angyal vagy !

- Arkangyal.

Azokban az években Budán, a Csaba utcában laktunk, úgyhogy útban az Oszta-penkóhoz, még haza is tudtam ugrani néhány hasznos dologért. Rohantam, mint egy örült, Berni, azaz Barbara, mégis megelőzött. Már ott állt a lejtőn, és egy homok színű kupé vezetőjével egyezkedett. Ahogy behajolt a letekert jobb oldali ablakon, megfeszült a ruhája, kirajzolva csodálatos vonalait. Amikor megrázta a fejét, láncon lógó kvarcórája

versenyt himbálózott ribancos fülbevalóival. Frivol intéssel elbocsátotta a kocsit, eközben karperecei a könyökéig csúsztak. Bosszús ábrázattal indult felém magas sarkú szandáljában, amibe meztelen lábbal bűjt.

– Hová készülsz, a tengerentúlra?! – ripakodott rám.

Hányaveti képpel dobtam le tömött szütyőmet a sporttáskája mellé, de az alakítás nem jött be, mert majdnem átestem rajta. Úgy tettem, mintha csak bele akartam volna rúgni. Lágyan megcsókoltam rúzsos ajkát, mire kéjesen lehunyta szénnel kirajzolt szemhéjait. Ujjaira gyűrűt húzott, ezt akkor állapítottam meg, amikor belém boksztolt.

– Nem vagy te túlságosan jól nevelt?

Erre úgy megszívtam, hogy behorpadt a fenekén a bugyi. Elismerő dorombolással vágta a lapockámba vörösre lakkozott körmeit. Hátrált pár métert, azt hittem, csak meg akarja csodáltatni magát, de lemeszelt egy kocsit. Ötven perc alatt értünk le oda, ahol rá kell térni a 71-esre. Barbarává átvedlett kedvesem alig szólalt meg, mert élvezte a száguldást.

– Berni is dél felé tart – jegyeztem meg, hogy bosszantsam.

– Ne beszélj a tesómról! Utálom.

Rozzant kis furgon vitt át bennünket Akarattyára, a platón kellett utaznunk, mert a vezető melletti ülés hiányzott. Súlypontjánál fogva felsegítettem őt, aztán én is utána lendültem. Üres rekeszekre ültünk, néhányat megfordítottam, hogy kényelmesebb legyen neki. Pár perc múlva egy papírsebkendőt is alája terítettem.

– Leszállnál már rólam?!

– Bár már ott tartanék...

A sorompótól gyalog mentünk. Az Árpád úton levetette fehér szandáljait. Kezében lóbálva őket, mezítláb talpalt mellettem.

– Messzi van még?

– A dombtető után. Veszprémvölgyi utca.

A vaskapun láncos lakat lógott, amihez elhoztam a kulcsot. Ez biztos. Csak nem találtam. A lakás kulcsai megvoltak. „Barbara” áthajította sporttáskáját a magas kerítésen, és mászni kezdett a rácsokon. Elakadó lélegzettel bámultam a nem mindennapi látványt. A túloldalon lehuppanva két vaspálca között kidugta hozzám az orrát.

– Kit tetszik keresni?

Én is áttornásztam magamat, de nekem bizonyos okokból kifolyólag nehezebb dolgom volt.

*

A nyaraló jó nagy volt, látszott, hogy Zoliék családjára méretezték. A felső szinttel még nem készültek el, maga az épület is vakolatlanul állt. Az emeleten üvegezetlenül sötétlettek az ablakok, a korlát nélküli erkélyre villanyvezeték kúszott fel, ami a középső hálófülkében végződött, egy csupasz körtével.

Az alsó szint nagyobbik része három oldalról zárt volt, de előlről teljesen nyitott. Ebben a verandaszerű beugróban hatalmas asztal terpeszkedett, körötte tucatnyi viharvert szék. A térség közepén, a falnál, kopott konyhakredenc állt, abból a fajtából, amit még nagyapáink használtak. Mellette százhusz literes hűtőszekrény fehérlett, és biztatóan zörgött. A jobb sarokban pókhálós falépcső vezetett a felső szintre, az alá tolták be a motoros fűnyírót. Átellenben dupla ajtó barnállott; ahhoz kellett a kulcsok.

Odabent egyetlen szobát találtunk, ám az terem nagyságú volt. Bevakolva, kifestve, bebútorozva. A padlót szőnyegek borították, a vitrin tele könyvekkel, a szekrényajtón az aktuális vasúti menetrend... Hat fekvőhelyet számoltam össze, nem számítva a gyerekágyakat. Spájrza méretezett kis ablakon szökött be a fény, ami egészen a cserépkályháig jutott.

Berni – vagyis Barbara –, nekiállt kicsomagolni, én pedig felfedező útra indultam. A frizsiben sok mindent találtam, ahogy azt Zoli előre megmondta... Volt benne tojás, sajt, vaj, mustár és lekvár. A mélyhűtőben fél rúd turistaszalámi árválkodott, bár amikor megmozdítottam, előkerült két tubus szemkenőcs is. A kredencben Albert kekszre bukantam, lehetett vagy négy-öt kiló.

Illedelmesen bekopogtam vele a szobába, de süket csend volt a válasz, mert nem tartózkodott benne senki. Kedvesemet a cseresznyefa roskadozó ágai alatt találtam meg. Éva-kosztümjéhez két pár gyümölcsöt viselt, a fülére akasztva. Le akartam róla csókolni az egyik szemet, de elszaladt előlem.

– Csak akkor jöhetsz a közelembe, ha te is levetkőzöl! Egyenjogúság van!

Nyugodtan nudizhattunk, a szomszédok olyan messze voltak, hogy még a kerítést se láttam. A Barbarává változott Berni nem szégyenlősködött, paradicsomi boldogsággal szökellt ide-oda. Amikor a szünyogirtósok sárga helikoptere eldarált felettünk, kiszaladt az udvar közepére, és integetni próbált nekik. Biztos, hogy nem vették észre, különben leszálltak volna.

– Megcsalsz?! – kiáltottam rá műharaggal a hangomban.

– Még nem említetted, hogy szeretsz...

Űzőbe vettem, ügyesen a gyerekek homokozója felé kormányozva őt. Ott lekaptam a tiz körméről, és két vállra fektettem, orromat az orrához nyomva.

– És tudod, miért nem mondtam még? Azért, mert...

– Jól van, na. Csupa homok lettem.

Büntudatos képpel oldalogtam el, de csak a kerti csapig. Rácsavartam a mellette heverő sárga slagot.

– Ne !! – sikoltott fel ültében. Én azonban kérlelhetetlen voltam. Futottam utána a vízsugárral, és locsoltam, ahol értem. Ez aztán egész máshoz is ötletet adott. Rájöttem, hogy ha tele engedem a tömlőt, s kint hagyom a napon, akkor mindig lesz annyi meleg vizünk, amennyi kell.

*

A szabadstrand nagyon messze volt, alig találtunk oda. Észak-déli irányban át kellett szelnünk az egész települést. A 71-es úton túl, a Bezerédi utca végén, bebújtunk a sűrűbe, leereszkedtünk egy kisebb fajta hegyen, és átlépkedtünk a forróvá vált vasúti síneken. Onnan már nem lehetett eltéveszteni.

Barbara – már én is így hívtam – egész hátul, a nádas mellett terítette le a plédünket. Hamarosan rájöttem, hogy miért. A világ legtermészetesebb mozdulatával lekapcsolta magáról égszínkéék fürdőruhájának felső részét.

– Drágám, ez a magyar tenger...

– Na és! Azt kell szégyellni, ami nincs!

Volt a közelünkben egy nyomós kút, nagyon egészséges vize lehetett, mert sorban álltak előtte a férfiak. A kedvesem csak akkor egészítette ki a bikinijét, amikor fürdeni indultunk. Úszni persze nem tudott, de a pancsikáláson kívül mást is akart.

– ...Szerinted tudják... ott a parton... az emberek, hogy... mit csinálunk?

– A didibemutatód után... száz százalék.

Csöppet sem zavartatta magát, sőt akkor kezdett kipirulni az arca. Élvezte, hogy a figyelem középpontjába került. Miután kilubickoltuk magunkat, aludtunk egy sort. Le is égett a hátam.

Visszafelé megízleltük a strand előtti pavilonok finomságait. A vasúti pályánál elengedtük a Pest felé tartó szerelvényt, aztán megmásztuk a hegyet. Nem mentünk egyenesen haza, sétáltunk egy kicsit az országút mentén. A plakátok aznap estére is diszkót hirdettek, Barbara természetesen ott akart lenni... Éjfél felé táncoltunk, kicsit be is csip-tünk, de a hűvös szembeszél kifújta belőlünk a mámort.

A szobában a szőnyegen ágyaztunk meg, mert egyik fekvőhely sem volt elég széles kettőnknek. Lecibáltuk magunkról a ránk izzadt ruhát, aztán lemostuk egymást a tömlőben megmelegedett vízzel. Ehhez túlságosan sötét volt, lámpát viszont nem lehetett gyújtani, a szűnyogok miatt.

Hajnaltájban arra riadtam, hogy valaki irgalmatlanul ráz. Kinyitottam a szememet, de azonnal be is csuktam, mert erős fény vágott bele. Barbara térdelt fölöttem, egy zseb-lámpával a kezében. Szeme vörös volt a sírástól, arca könnyektől maszatos.

– Péter ! Kelj fel ! Nem hallod ?

Először nem tudtam, hogy ki a Péter, utána meg nem értettem, hogy miért kéne felkelni. Aztán már hallottam. Derekas balatoni vihar tombolt odakint. Égzengés, szélzúgás, villámlás. A kis ablakban kísérteties árnyak futkostak.

– Félsz a mennydörgéstől, te kis buta ? Na, gyere ide...

Kivettem a kezéből a pilácsot, és magamhoz akartam húzni remegő testét. Érdekes módon nem akart jönni. A soron következő dörrenésnél véresre karmolta a mellkasomat. Olyan hangot adott ki, mint a lyukas gumilabda, ha rálépnek.

– Jaj, meg kell halnom, meg kell halnom...

– Ugyan, miért halnál meg ? Próbáld aludni !

Nekem sikerült.

*

Reggel hiába tapogattam magam körül, egyedül feküdtem a matracokon. Barbara nyilván kint van valahol, mert a ruhája nincs a széken. Testmozgás gyanánt körbeszaladtam a kertet; nem volt sehol. Felmásztam a felső szintre, s hangosan hívogatni kezdtem, de nem jött válasz. Biztos elment bevásárolni, hogy kajcsival ébreszthessen. Mikor már nem bírtam cernával, elhatároztam, hogy elébe megyek. Jobb is, ha segítek neki felcipelni a cuccot. Csak abba az üzletbe mehetett, ott a sorompónál... Futás közben felfedeztem egy kempingbiciklit, azt kidobtam a kapun, és hajrá. A bolt előtt hatalmas csődület volt, az emberek izgatottan tárgyaltak valamit. Benéztem a kirakat üvegén át: nem láttam őt. Ekkor kezdtem odafigyelni a beszélgetésre.

– A vonatok se járnak... Azt mondják, egy fiatal lány...

Nem tudom, milyen lehetett az arcom, de a tömeg szétvált előttem. Szótlatlanul nyitottak utat számomra, a legjobban értesült személy felé.

– Ne haragudjon... Mi történt ?

– Valakit elcsapott a pesti gyors.

– És... hol ?

– Ott, ahol a strandra járnak a népek. Ha lemegy a Bezerédi utcán...

Térdén-könyökön értem le a meredek hegyről. A síneken hosszú szerelvény vesztegelt, a bémészködőket két rendőr tartotta távol.

– Törzs elvtárs ! Nekem ma reggel eltűnt a... menyasszonyom. Szeretném megnézni, ha lehet...

– Itt várjon meg !

Előrebaktatott a parancsnokához, és hanyagul tisztelegve jelentett neki. Kisvártatva intett, hogy menjek oda az alhadnagyhoz.

– Maga kicsoda ?

– Fekete Péter vagyok. Izé... Dehogyan !

Megmondtam a nevemet és elsoroltam az adataimat. Mindenre válaszoltam, amire kíváncsi volt.

– Veszekedtek ?

– Ellenkezőleg !

- Nem volt zaklatott állapotban ?
- De igen. Megijedt a dörgéstől.
- Mitől ?
- Félt az Isten haragjától !
- Hogy néz ki a menyasszonya ?
- Szőke, kék szemű, százhatvanöt, nagyon csinos.

A két egyenruhás összenézett, aztán jobbról-balról belém karoltak. A törzsőrmester megköszöri a torkát, és biztatni próbált.

- Ne féljen. Ahhoz képest, hogy...

A töltés szélén ülve tértem magamhoz. Értő kezek pofoztak eszméltre. Egy kutató szempár meredt rám.

- Nos ? Ő az ?
- Nem.
- Biztos ?
- Biztos. Nem is hasonlít rá.

Megkönnyebbülve másztam meg a kaptatót. Néhányszor térdre estem, és egy kis port is nyeltem. A vasútállomás felé tartottam, hogy a vízcsapnál lemossam az arcomat. Az ivókút a Restivel szemben volt, ám nem jutottam el odáig. Káprázott a szemem vagy micsoda. A váróterem előtti padon Lantos Bernadett ült, mint aki karót nyelt. Egyszerű kartonruhájában úgy festett, mint egy kimenős apáca. Haja lófarokba szorítva, kikészítetlen arcát fából is faraghatták volna. Kezei karba téve, szorosan összezárt térdei közé zabszem se fér. Látott engem, de szeme a semmibe révedt. Elébe álltam, hátha mond valamit. Végül én szólaltam meg. Gúnyosra sikeredett szavaimmal némi homok is feljött a torkomból.

- Bar...h...bara... hová tűnt ?

A kőszobor még ridegebbé vált. Vértelen ajkát fogai között megszórt szavak hagyták el. Véges és visszavonhatatlan dolgot nyilatkoztatott ki. Bűnbánatának bizonyítékát pajzsként tartotta maga elé.

- Barbara nincs többé.

Barna Cukor

Pályázat útján kerültem a Heckenast Gusztáv Szakmunkásképző Intézet tanműhelyébe. Háromcz János műszaki vezető vett fel. A papírmunka után kicsit el is beszélgettünk. Csevelyünket jóindulatú figyelmeztetéssel zárta le.

– A tanuló lányok tabuk. Az elődjének is emiatt kellett mennie. Pedig a Doláknak is felhívtam a figyelmét, hogy...

– Dolák Jenő ?!

– Igen.

– Együtt végeztünk ! Kitűnő műszerész.

– Az ide nem elég. Karbantartóra és aszkétára van szükségünk.

Letettem a szüzességi fogadalmat, aztán munkába álltam. Pár nap múlva már úgy éreztem, mintha mindig ott dolgoztam volna. Ha már Dolák nyomára bukkantam, gondoltam, megkeresem. Jó cimbora volt, ő is örülni fog nekem.

A titkárságon megkaptam a lakcímét, és rögvest el is mentem hozzájuk. Az öccse fogadott, egy szomorú hírrel. Hajszál híján lekéstem a temetést. Elmondta, hogy mióta Jenőt kiebrudalták a tanműhelyből, egyre levertebb lett. Jó állásának elvesztése nagyon megviselte. Meg a távozás mikéntje. A történetek miatt felesége válni akart. Nyomott hangulatát csak az ital oldotta. A villamos kerekei alá is ittasan került.

Az élet azonban megy tovább. Főleg egy olyan helyen, ahol a tanulók többsége lány. Akadt köztük egy, aki teljesen megbabonázott. Ha meg kéne magyaráznom, hogy mivel, akkor zavarba esnék. Nem volt rajta semmi különleges. Sőt. Diáktársai még csúfnevet is adtak neki. Hogy hívták, hogy hívták ?! Nem mindegy az ? Banyának.

Engem a hangja fogott meg, először nem is láttam a testét. Úgy mentem oda, meg nézni. Körbejártam, mint egy hirdetőoszlopot, persze, feltűnés nélkül. Nem is tűnt fel senkinek, csupán neki. Rám vetette hízelkedő barna szemét, és a székhez törleszkedett. Attól kezdve nehezen tudtam elaludni.

Barna Cukornak neveztem el magamban, mert nem tudtam a rendes nevét, azt meg mégse suttoghattam a párnahuzatnak, hogy: Banya... Végzős tanuló volt, ám még kiskorú. Ha erre gondoltam, kirázott a hideg. Ezért csak messziről imádtam.

Egyszer a fülembé jutott, hogy a sütemények közül a krémest szereti a legjobban. Több se kellett nekem, rohantam a legközelebbi cukrászdába, ami a Hauer volt. Vettem neki nyolcat, és beraktam a mélyhűtőbe, hogy a kajaszünetig elálljon. Persze, csonttá fagyott, de ezt akkor nem vettem észre. Csöngetés előtt a legfelső polcra helyeztem, egy cédula kíséretében. Az állt rajta, hogy *B. Csutka*. Mert akkor már kinéztem a nevét az ellenőrzőjéből. Tetszett, hogy a Barna Cukorral eltaláltam a kezdőbetűit.

Kint maradtam Szlovák Albertnél, a főoktatónál, hogy lássam a hatást. A műhely hűtőszekrénye ugyanis az íróasztala mellett állt. Szlováknak nem Albert volt a keresztnéve, de mindenki így hívta, mert folyton a fociról szónokolt. B. C. azonnal rájött, hogy kitől kapta a krémest. Ez a lényeg. Az igazán részletkérdés, hogy a szemetesben kötött ki. Akkorát koppant, mint én.

Már a sokadik versszaknál tartottam abban az elbeszélő költeményben, ami egy kőszívű lányról szól, amikor a hősnő benyitott az irodámba.

– Te lüke ! A krémest nem a mélyhűtőbe kell rakni...

Ezzel a két mondattal fosztotta meg a világirodalmat halhatatlannak induló költői műveimtől. Rögtön egyszerűbbnek láttam az egész életet. Mindössze a megfelelő helyre kell tenni a dolgokat. Bevallom, ezt magam is így terveztem.

Háromnegyed kettőkor, mikor a tanulók haza indultak, Szlovák Albert mellé álltam, hogy búcsúpillantást válthassunk egymással. B. C. pillantott is egy olyat, hogy a saját lábamra léptem. A főoktató is észrevehetett valamit, mert abbahagyta az emlékezetes angol–magyar focimeccs közvetítését, és megjegyezte:

– Ővele szabálytalankodott a Dolák, de ki is állították érte. Maga is vigyázzon a cselekkel, mert könnyen öngólt rúghat.

Meghűlt bennem a vér. De ha már a témánál voltunk, óvatosan faggatózni kezdtem. Szlovák azonban semmi érdemlegeset nem árult el. Pedig ő vizsgálta ki az ügyet. Részletesen. Mindössze azt tudtam meg, hogy a sötétkamrában történt a dolog. Jó vicc. Általában egy sötét kamrában történik.

Olyan pedig akad egynéhány a tanműhelyben. Amikor másnap benyúltam B. C. blúzába, kutatóan rám nézett.

– Túl kicsi a mellem, igaz ?

– Ugyan...

Nem hazudtam, mert a „kicsi” azért feltételez egy bizonyos nagyságot, de azokat az almákat Tell Vilmos se találta volna el. Mindenesetre menteni próbáltam a helyzetet.

– Doláknak is tetszett...

– Dehogyan ! Úgy vigyorgott, hogy meg tudtam volna ölni ! Nem várhattam meg, amíg mindenkinek elmondja... Ezért kellett innen pusztulnia.

Ami igaz, az igaz

Ha jól emlékszem, júliusban történt a dolog, de az is lehet, hogy augusztus elején, egy azonban biztos: banánérlelő kánikula volt... Ebéd után kifeküdtem a gyepre, mégpedig hűvös helyre, tudniillik dolgozni akartam. Végül is nem sok kárt tettem a fehér papírban, mert az árnyék észrevétlenül visszahúzódott, és a nap gyilkos sugarai keményen föbe kólintottak. Megadóan nyúltam el a virágmintás huzatba bujtatott szivacsmatracon, átengedve magam a kellemes kábulatnak. Nem tudom, mennyi ideig hevertem félálomban. Arra eszméltem fel, hogy valami eltakarja előlem a fényt. Először csak lila erdők táncoltak a szemem előtt, majd piros karikák pattantak szét, aztán megláttam a fölém hajló leányt. Hosszú haja kissé előre lógott, bal kezét csípőre tette, jobbával pedig a szoknyát szorította a combjához, hogy ne lássak a lába közé.

– No nézd csak! Ejtőzünk, ejtőzünk?

– Szia, Helga! – ültem fel kimondhatatlan örömmel. A kis Fodorral már jó tíz éve nem találkoztam. Igen, éppen tíz éve kerültünk ki az általános iskolából.

– Látom, még megismersz... – ereszkedett térdre mellettem.

– Hát, hogy a fenébe ne! Emlékszel, amikor az úttörőtanács kirándulásán...

– Persze. Itt mentünk hátra valahol, a Magaskőhöz.

– Itt, itt! – mutattam ki az utcára. – Csak azóta beépült a környék.

A feltámadt élmények hatására lázasan kiegyenesedtem, és nyugat felé böktem az állammal: – Ott főztem életem első paprikás krumpliját, méghozzá paprika és kolbász nélkül...

– Ebédeltél már? – dobta a válla mögé a haját Helga.

– Igen! Fehér lett az egész, és párízsit szeleteltem a krumplira...

– Egyedül laksz... ebben a házban?

– Egyedül – ültem vissza a matracra. – De nem főzök.

– Hogyhogy?

– Mert akkor mosogatni is kéne.

– Miért nem veszel fel egy bejárónót?

– Tudod, az én *bejáró nőim* se főzni, se takarítani nem akarnak... Inkább bármi mást...

Összekuncogtunk Fodor Helgával, aki a velünk párhuzamos osztályba járt, de az úttörőmozgalomból jól ismertük egymást.

– Kicsit féltem bejönni... A kutya miatt... Hol van?

– Lement a Slötyire, fürdeni.

A tükrös barna szemek egészen közlőrl nevettek rám, a két finom kéz pedig egy képzeletbeli nyakkendőt húzott meg az állam alatt.

– Komolyabbnak kéne lennie... író úr.

– A humor végső menedék. Ha már az sincs...

– És nem kéne elhanyagolni a régi ismerősöket.

– Tényleg, miért nem ütköztünk mi sűrűbben? Hol dolgozol?

– Itt, Vörösváron. A 8-as óvodában.

– Már nyolc van? Régen csak négy volt.

– Azóta a nagyközségből kisváros lett... Tudod, Pinti pajtás? És mostanában nem szokás emlékezni a múltra.

– Én azokat az időket sohasem tagadom meg! Sőt, eufórikus öröm töltene el, ha egy úttörőcsapat felvenné a nevemet.

Helga kiegyenesedett, és néhány másodpercig félrebillent fejjel, révetegen állt. Ezúttal elfelejtett ügyelni a szoknyájára, így illemtudóan a fűvet kezdtem tépdésni.

- Nem túl snassz neked ez a Lada? - tett pár lépést a fóliagarázsom felé.
- Az egy nagyon jó autó! - pattantam fel. - Még sohasem hagyott ott az úton.
- Na, na!
- Én már otthagytam. De az más kérdés.

A poén természetesen bejött, és a jutalom se maradt el. Egy cuppanós csókot kaptam az arcomra, a tarkómon pedig Helga ujjainak birizgálását éreztem.

- Nem mutatod meg a lakást? Főleg a hálószobára vagyok kíváncsi.
- Ó, az én hálószobám... Egy fotel a tévé elé tolva.

A betonpadlós konyhában megborzongtam, mert a tűző napsütés után jégveremnek hatott.

- Mi a csoda, csak nem fázol? - simított végig a mellkasomon.

Szótlanul betessékeltam a kisebbik szobába, ahol meg sem állt. Egyenesen az előszobai tükörhöz szökellt és megrázta hosszú sörényét.

- Szép hajam van?

Amikor mögéje értem, nekem dőlt, mint egy lisztes zsák. A két könyökénél fogva tartottam.

- Na, ki a magasabb? - mosolygott rám évődve a tükörben.

- Az erősebb mindenestre én vagyok - mondtam fenyegető hangsúllyal, egyúttal felkaptam és bevittem az egyik nagyszobai fotelba.

- Mivel kínálhatlak meg?

- Egy csókkal.

- ...Az sajnos elfogyott - válaszoltam mókával a mókára.

Helga arca elborult. Ajkai szorosan összezárultak, orrcimpái megremegtek, nyakán pedig lüktetni kezdett egy ér... Haragosan toppantott a szőnyegen, amely csaknem felgyulladt szemének villámaintól. Ijedten tettem felé egy lépést, hogy megtegyem, amit kért, de a hasamnak feszítette a kezét.

- Ne haragudj... Azt sem tudom, mit beszélek... Az ember csak azt csókolja meg, akit szeret... Te meg nem szeretsz engem...

- Én... Mindenkit szeretek.

- Nem! Ne hazudj! Különbben is sokkal kevesebbet kérek tőled...

Erőnek erejével felállt, és a nyitott ablakhoz ment. Belemarkolt a félrehúzott függönybe, majd hirtelen sarkon fordult.

- Vedd el a szüzességemet!

Akkorát csuklottam, hogy az orrom hegyére csúszott a szemüvegem. Megszólalni nem mertem, mert nem voltam biztos abban, hogy kellőképpen artikulálni tudom a torokomon feltörő hangokat.

- Tudod - folytatta most már felszabadultabban -, huszonnégy éves vagyok, és kezd kényelmetlenné válni a dolog... A barátnőim meg folyton cikiznek, én pedig képtelen vagyok hazudni nekik, mert... Mert nem is lehet...

Odalépett hozzám, megfogta a kezemet, és magával húzott a televízió előtti fotelba. Sikeresen beleprézelődöttünk, habár ehhez eléggé nyakatekert pozíciót kellett felvennünk. Én csak a készülék képernyőjében láttam az arcát.

- Ez azért váratlanul ért, ugye?

- Hát, mi tagadás, kissé zavarban vagyok... Főleg az nem fér a fejembe, hogy egy ilyen szexepiles lány, mint te...

- Kösz, Pinti pajtás - lehelt csókot a fülem tövére -, ez nagyon emberi volt.

- Mondd, Helga... Miért éppen engem szemeltél ki?

- Keressek valaki mást?

Pár perccel azelőtt még azt hittem, hogy csak ügyyel-bajjal tudnék kikászálódni a fotelból, de akkor mégis rugóként pattantam fel.

- A világért se!

Győztes mosoly szállt felém, aztán egy nyaklánc csörrent meg a csiszolt hamutálcában. Kisvártatva két fülbevalló koppant. Ezekről a hangokról remegni kezdett a térdem.

- Ne tegyek fel előtte egy teát? Van citromom, és...
- Miattam kár szétvágni egy egész...
- Az felesleges is! Ha csak pár csepp citromléra van szükség, akkor elég megszűrni... Mit csinálsz?
- Hát nem kell levenni hozzá?
- Dehogynem! De még nem döntöttük el, hogy...
- Majd utána! Inkább azt mondd; mit tegyek...
- Semmit... Engedd el magad... Bíz rád az egészset... Azon leszek, hogy...

Tényleg mindent elkövettem, és meg is lett az eredménye, bár Helga arcán kívül ennek nem láttam jelét. Kéjesen nyújtózkodva könyökölt fel, és elégedetten mondta:

- Már évek óta nem vagyok szűz... De az a helyzet, hogy láttalak az egyik nap, és kedvet kaptam a dologhoz... Ezért aztán becserkésztelek... Nincs ebben semmi különös, ezt ti, pasik is így csináljátok... Csak hát, egy nőnek nehezebb...

Azóta tudom, hogy minden férfi láthatatlan agancsot visel. Mert vagy felszarvazott, vagy trófea.

Baráti alapon

A kilencvenes évek elején a Tótfalusi Kis Miklós Nyomdaipari Szakközépiskolában dolgoztam. No, ez így nem egészen igaz, mert amolyan sportállásom volt, tehát az oktatásból nem nagyon kellett kivennem a részemet, de azért nemcsak a fizetésért jártam be. Meghatározhatatlan munkaköröm lehetővé tette, hogy főként az irodalommal foglalkozzam. Reggelente nem lehetett késni, mert a nevezett intézményben pontosan kezdődött a lógás. A diákok is álmosan estek be, az egyik érettségizett lány azonban különösen elgyötörtén érkezett. Záhorszky Misi bácsi, a betűszedés mestere, malíciózusan jegyezte meg: – Én csak szegény fiút sajnálom, az hogy nézhet ki...

Véletlenül mind a ketten a büfé közelében levő vastag oszlopnál kezdtük kortyolgatni a kávékat. Elejtettem néhány célzást a nyilvánvalóan jól sikerült buliról. Állítólag sztriptíz is volt. Mire felköhögtem a kockacukrot, kiderült, hogy a zenekart hívják így, mégpedig azért, mert nagyon kutyaütő módon játszanak. A közönség minden alkalommal kivetkőzik magából. Ha már a programoknál tartottunk, megjegyeztem, hogy színházba készülök, de nincs partnerem hozzá.

– Én ismerek valakit – mosolygott rám.

– Szép a csaj ?

– Rólam van szó.

– Akkor nem is kell, hogy szép legyen.

Nap közben többször is beszélgettünk, s ez egyeseknek szemet szúrt. Gigi azonban nem izgatta különösebben magát. Unottan találgatta:

– Vajon mit gondolnak kettőnkéről ?

– Hát, ha csak a fele igaz lenne – sóhajtottam –, már boldog volnék.

– Tudod, hogy köztünk nem lehet semmi...

– Én is pont azt akarom ! Ne legyen köztünk már semmi.

Abban állapotunk meg, hogy hét végén kijön hozzám Vörösvárra, tanulni. A természet lágy ölén fogjuk forgatni a Nyomdaipari Enciklopédiát. Este azonban a kisvárosi színházba is el kell vinnem.

– Segíts nekem ! Egyszerűen nem tudom megjegyezni, hogy egy ciceró hány durusz. Nem is értem, minek kell bevágni azt a hülye pontrendszert, hiszen már nincs is olomszedés.

Szombat reggel bementem érte Óbudára. A Zápor utcai parkolóban várt rám, egy utazótáskával a lábai előtt. Abba csomagolta az estélyi ruhát, a hozzá tartozó kalap külön dobozban volt. Felnyitottam a csomagtartót és betettem a cuccot. Már a kocsiban is a szakismeret könyvet bújta. A vörösvári festékbolt előtt csukta be.

– Ide miért jöttünk ?

Felmutattam a cégtáblára, amit csak úgy tudott elolvasni, hogy félre billentette a fejét, mint az égre néző kacsák. Hozzájuk hasonlóan hápogott is, ugyanis a homlokzaton ez áll:

S Z Í N – H Á Z

Hazáig ralistílusban közlekedtem, mert kormányzás közben folyamatosan ütlegetek. Gigi a kertben enyhült meg, a rózsáim bővölték el. Vízet is adott nekik, aztán fürdőruhára vetkőzött. A közeli hegyoldalba készültünk, mégis olyan sokáig fésülgette a frizuráját, mint Boleyn Anna a lefejezése előtt.

- Mit vigyorogsz ? - kérdezte lábujjhegyre állva.
- Rajtad nevetek.
- Rajtam csak szeretnél. Most pedig menj ki !
- Miért ?
- Mert fel akarom venni a színházi ruhámat. Ha már elhoztam.

A fürdőruca két részletben repült ki hozzám, de ott hagytam a szőnyegen. A toalett csodás volt, nekem a kis kalap különösen tetszett... Gigi saját gyártmányú fülbevalókat tett fel; ezek festett gyurmából készültek, és sütőben lettek kiégetve. Annyira meg volt elégedve magával, hogy estélyiben jött ki a hegyoldalba. Persze, mezítláb, mert túsarkú cipőit nem akarta tönkre tenni.

Az Iluska-forráshoz vezető murvás úton hajtottunk fel, úgy középtájon álltam félre. Egy tisztáson terítettük le a pokrócunkat, s eleinte nemigen beszélgettünk. A természet szófukarrá tett bennünket.

- Hogyan lettél író ? - csapott rá az enci kemény fedelére.
- Sok betűtészta levest ettem a napköziben.

Nagyon hamar kiderült, hogy bele fog izzadni a szép ruhába. Bugyira vetkőzött, és ugyanilyen mértékű fesztelenséget követelt meg tőlem is. Ringó keblekkel a közeli bokorhoz ment, mert az egyik levelén egy katicabogarat vett észre. Odahozta a kisujján. Ezután addig adtuk egymásnak, amíg csak el nem repült. Amikor utána néztünk, meg akartam csókolni, de nem hagyta. Kéjesen elnyúlt a pokrócon, tarkója alatt összekulcsolt kezekkel. Az égre meredve szólalt meg:

- Nem fáraszt téged ez az állandó szexuális készenlét ?

Majd megpukkadtam mérgemben... Hátat fordítottam neki, és szunyókálni próbáltam. Sikerült is, nem hiába neveztek régebben Durminak. Fojtott sikoltásra eszméltem; Gigi szerint valami megszurta az egyetlen ruhadarabja alatt. Irtózott a bogaraktól, így nekem kellett segíteni. Ekkor jöttem rá, hogy engem is szoríthat a bugyi. Csuklóban. Semmit se találtam, sajnos, vizet sem, pedig úgy emlékeztem, hogy hoztunk. Beültem hát a kocsiba, az összehajtogatott ruhái mellé, és elindultam a közeli Kóbor Kandúrba, innivalóért.

Útközben döböntem rá a szituáció kényes voltára. Elég egy kisebb fajta karambol, és a csaj ott ragad az erdőben. Egy szál semmiben... Majdnem így is történt, mert a nevetés miatt nem szedtem eléggé alá a kormányt. Beindult a képzeletem, de egész más irányban. Az autó se a kocsmá felé fordult, egyenesen az állatorvosi rendelőt vette célba. Még jó, hogy az a süket Kovásznai költőnek hiszi magát... A családi ház kapujánál kis notesz lógott, a doktor távollétében abba lehetett beírni az igényeket. Szerencsére a legfrissebb bejegyzés tegnapi volt. „Mesés Tibor – farokmetszés.” Berontottam.

- Béluskám, a huszonharmadik ének kicsit vérszegény...
- Ugye, ugye... Én is éreztem...
- De most nem ezért vagyok itt. Este kijön hozzám egy pesti színésznő, és kéne az a medveirha, amit Erdélyből hoztál. Jól mutatna a kandalló előtt...
- Nincs is kandallód !
- Azt majd mástól kérek kölcsön. Adod vagy nem adod ?
- Viheted, de vigyázz, mert lejár a feje.

A kocsi ezúttal jóval korábban húzódott le a fák közé. Kisvártatva egy medve kezdett felfelé csörtetni. Pár lépésenként térdre esett, mert alig látott. Bundájára bogáncsok tapadtak, hosszú körmeivel azonban nem tudta leszedni őket. Az úti célt egy fenyőfára aggatott fehér bugyi jelezte. Gigi nem volt ott a pokrócnál, kicsit lejjebb állt a málnabokrok között. A medve a látómezejébe cserkészte magát, aztán fejét ingatva észre vétette magát. Sikoly nem hallatszott, csak a karok takarták el a nemesebb részeket.

- Sicc ! Sicc ! - kiáltotta eltorzult arccal.

Ez használt. A medve összegörnyedve elfordult, hogy a markába röhögessen. Fojtott hangja a végén vészes morgásba csapott át. A pucér lány remegő lábakkal futásnak eredt. Sajnos, a dög elvágta a menekülés útját, mintha tudná; hol van leterítve a pok-

róc. Mindketten megtorpantak. Ezután a vadállat négykézlábra ereszkedett, és ide-oda hempergett. A magas fűben nem látszott, hogy Adidas tornacipőt visel. Az Éva-kosztüms teremtés körülnézett, megfelelő fát keresve. Alacsonyak voltak, ráadásul túleveleik szúrtak. A dűvad kiegyenesedett. Szegény lány arcán látszott, hogy ezt a pillanatot soha életében nem felejtí el. Ekkor a medve szőrös mancsa felemelkedett. Mutatóujja az ég felé irányult. Oktató hangon szólalt meg:

– Egy ciceró... hat dursusz!

—

Mindent, csak azt nem

Szépamolnárné egy hétfői napon robbant be az életembe. Ő volt az új kolléganő, akit vártunk. Mély benyomást gyakorolt rám, ugyanis kalapot viselt. Imádom a kalapos nőket! Főleg, ha már csak a kalap van rajtuk. No, ezt csak viccből mondtam, valóban szeretem őket. A kalap tudniillik sok mindent elárul a nőről. Egy kalapot nem elég felcsapni, azt hordani kell. Szerintem igen okos illemszabály az, hogy a nő nyilvános helyen fennhagyhatja a kalapját. Még előkelő éttermekben is. Legszívesebben kalapos nőkkel vacsorázom együtt.

Persze, holmi szalmakalap szóba se jöhet. Egy igazi nő csináltatja a kalapját. Vagy saját maga készíti. Álmaim netovábbja egy ügyes masamód, aki hetente cseréli a kalapját. Ágyam fölött bekeretezett, régi újságkivágás lóg, a képen egy színésznő van, melltartóban és kalapban. Azt hiszem, ezt az összeállítást nem lehet felülmúlni. Barátnőim sose vetkőznek pőrére, tudják, hogy a fejük búbján hagyott kalap emberi méltóságukat hangsúlyozza.

Szépamolnárné azonban levette a kalapját. Tekintve, hogy a műszaki szerkesztőségen voltunk, ezt nem is róttam fel neki. Annál is inkább, mivel rögtön a bizalmába fogadott. Áthajolt az íróasztalomon, és vörösre rúzsozott ajkaival odasuttogta:

– Milyen hely ez a Müzsák?

– Jövöre csődbe megy... – susogtam vissza, bár csak ketten voltunk a helyiségben. Egészen addig, mert abban a pillanatban benyitott Bimetál, a főnök. Kopogás nélkül. Bosszús arccal nézett körbe.

– Megkértem már, hogy rakjon rendet... De ez itt... Mint a kupleráj.

Törölgetni kezdtem a szemüvegemet, és ez sajnos olyan foglalatosság, ami közben nem tudok másra figyelni.

– Nincs igazam?! – támaszkodott az ökleire.

– Nem tudom... Én még nem jártam kuplerájban.

Új kolléganőm majd szétrobbant az elfojtott nevetéstől. Amikor magunkra maradtunk, egyből felajánlotta a tegeződést.

– Nem, nem, köszönöm szépen – szabadkoztam. – Sokkal szebben fog hangzani, ha majd azt mondom: „Szeretem magát!”, mintha csak egyszerűen kinyögöm: „szeretlek”.

Végigbeszélgettük a délelőttöt, szinte minden témát érintve. Még azt is elmeséltem neki, hogyan szoktam gyerekkoromban vékony gumin rugózó similabdával megemelni a lányok szoknyáját. Szívesen be is mutattam volna, de Szépamolnárné nadrágban volt.

– Maga hol nyaralt az idén? – kérdezte mosolyogva.

– Rotenburg am Slötyin – válaszoltam komoly képpel. Nem hazudtam, mert pénzhány miatt Vörösváron – fatornyos falumban – töltöttem el a szabadságomat, a tréfás nevű bányató mellett.

– Én is szeretnék egyszer eljutni Svájcba... – mondta révedező arccal.

Ebédszünetben fellapoztam neki a Közművelődési Kiadó étkezdéjében lógó panaszkönyvet. Tavaly még több éves porréteg fedte, de akkor úgyszólván tiszta volt.

– Nemrég írtam bele...

– Nem ízlett az étel?

– Dehogy! Képzelve, a konyhalány egy gyönyörű kalapban jött be dolgozni, de az ebédet már úgy osztotta ki, hogy nem volt a fején. Ez mégiscsak tűrhetetlen...

A kora délutáni órákban előadást tartottam neki a kézcsókról. Nem tehetek róla, én rabja vagyok ennek a gesztusnak. Egyesek rám sütik a régimódiság bélyegét, amiben lehet is valami, mert idén már betöltöttem a huszonnégyet. Szóval, sokszor elnézem, hogy különmű emberek nagy lelkendezve sietnek a másik felé, aztán mikor odaérnek, csak kerülgetik egymást, mint az állatok. A szívből jövő hódolatot sem kifejezni, sem fogadni nem tudják.

Persze, én se köszöntök mindenkit ily módon. Az ember nem csókol kezét fűnek-fának. Viszont az az asszony, aki valamikor a szomszéd kislány volt, a régi osztálytársnő, vagy az egykori kedves, az már más. Lehet, hogy szentimentális vagyok, de én, ha csak szemezttem is egy nővel, akkor már képtelenségnek tartom, hogy egy fejbőlintással kikerüljem az utcán. Ugyanakkor lágyszívűséggel sem lehet vádolni, mert például a pápának nem tudnék kezét csókolni. Legfeljebb egy papinának.

A kézcsók egyébként roppant erotikus. Sok mindent ki lehet vele fejezni. Fölösleges vasvilla szemeket mereszteni szegény nőre, vagy durva ajánlatot tenni neki, netán fogdosni.

– Tetszik tudni – magyaráztam Szépmolnárnénak –, a kézcsók valóságos szerelmi aktus. Egy érzékeny férfi és egy finom lelkű nő igazi élvezetet találhat benne. Gondolja csak el... A felhevült udvarló gyengéden lefejtja az imádott nő kezéről a vékony cérna-kesztyűt, mint egy harisnyát... Az ujjak még kissé begörcsölnek, hogy ellenálljanak, de aztán engednek a szelíd erőszaknak... Végül láthatóvá válik a kézfej, a maga szemérmetlen meztelenségében... És a forró, enyhén nedves csók összeforrasztja a két vágyakozó embert...

– Akik már áttestek egy ilyen élményen, sose felejtik el ! – sóhajtott új kolléganőm.
– Örökre beléjük ivódik.

– Úgy bizony ! – erősítettem meg.

Nemsokára már arról volt szó, amiről ugye szó sem lehet. Én azonban biztos voltam a dolgomban. Megigazítottam az orromon Playboy márkájú szemüvegemet, és neki-szegeztem a kérdést:

– Akarja, vagy nem ? Legyen őszinte, de ne mondjon nemet !

– ...Igen. De itt... Itt olyan közönséges.

Pár perc múlva már Vörösvár felé repesztettünk Fiat Fiatovics Ladámmal. Szépmolnárné csak néha kérdezett valamit.

– Zoltán, maga egyedül él ?

– Nem. Ötödmagammal... Együtt lakom egy sündisznóval, egy vakondokkal, meg egy feketerigó-házaspárral. És egy vad macskám is van.

– Nem is említette eddig, hogy állatokat tart...

– Ezek nem háziállatok. A sünit csak esténként látom, a vakondok lakbér fejében a kertet túrja, a rigók pedig arra ügyelnek, hogy ne aludjak túl sokáig. A macska meg őket tartja kordában, mert lustálkodni ő is szeret.

Óbuda határában Szépmolnárné maga alá húzta a lábait, és letekerte az ablakot. Hosszan bámult hátrafelé.

– Azok az emberek ott... Mit csinálnak ?

– Áskálódnak. Régészek az istenadták. Római kori leleteket keresnek.

– És már találtak valamit ?

– Igen. Egy szarkofágot. De később kiderült róla, hogy Severus centurio bárszekerénye volt.

Amint hazaértem vele, gyorsan betuszkoltam a házba, körül se tudott nézni a birtokon. Az előszobában, kissé udvariatlanul, magára hagytam. Még a kabátját is rajta felejtettem. Aznap kimenős volt az inasom, és el kellett rendeznem néhány apróságot.

– Vetközzön le ! Mindjárt jövök !

– Hogy maga milyen rámenős ! Éppen csak megérkeztem, és már vetközzek...

Tényleg nagyon siettem, de mire visszaértem hozzá, már pucér volt. Egy pillanatra sóbálvánnyá váltam, a ruhám pedig sötartóvá. Ami köztünk történt, az nem tartozik a világirodalomra, elég az hozzá, hogy miután felöltözködtünk, áhítatosan keztem akartam csókolni neki. Szépmolnárné ijedten hátrálni kezdett. Teste mögé rejtett karjaival neki-ütközött a falnak. Méltatlankodva mért végig:

– Hová gondol ?! Nekem férjem van...

Egy levél a fán

Azt a nyarat úgyszólván a Slötyi partján töltöttem. Nyugodtan mondhatom, hogy dolgozni jártam oda, hiszen az írás is munka. Vörösvár monográfiáját állítottam össze, az önkormányzat megbízásából. A grandiózus mű gerincét a Karácsonyi család története szolgáltatta. Nemesek voltak, ez lehetett az oka annak, hogy én szintén nemes elhatározásra jutottam. Szigorú napirendet alakítottam ki, amit példás önfegyelmel be is tartottam. Ennek értelmében kilenckor keltem, s tízre ki is vonultam szalmakalaposan, napszemüvegesen és füldugósan a bányató partjára. Kiteregettem gyékényem elé a forrásmunkákat, lenehezékeztem őket négy üveg Rotburger sörrel, és nagyot sóhajtottam. Ennél tovább nem is igen jutottam.

Egy idő után már a katonai füldugókat sem használtam, amiket még az ütegarancsnokomtól kaptam. Éleslövészetben ugyanis egy sátorban aludtunk, és a derék páncéltörő iszonyatosan horkolt. Végül is szemet-fület nyitottam a többi fürdőző felé, s ezt nem is bántam meg. Azazhogy nagyon is megbántam, de nem akarok a dolgok elébe vágni.

Szóval, Vörösvár és környéke egykoron gróf Karácsonyié volt, aki annak rendje s módja szerint el is kártyázta az egész birtokot. A szájhagyomány szerint a végén már csak egy pizzamája maradt, abban járt templomba is. Én biztos vagyok benne, hogy csikos zsaketttról lehet szó, de hát a pórnépnek ez magas. A falusiak csak pletykálni szeretnek, például az a szóbeszéd járja, hogy annak idején nem véletlenül íratott negyven holdat az intézőjére. Állítólag saját fiaként szerette őt, mivelhogy az is volt, balkézről.

Néztem a gróf archív fotóját, amin a metszőfogai voltak a legérdekesebbek. Furcsa módon álltak, talán azért, hogy némi egyéniséget kölcsönözzenek neki, mert egyébként teljesen átlagos fizimiskával bírt. Már éppen le akartam tenni a megsárgult képet, amikor bizsergést éreztem a tarkómon. Egy fekete bikinis karcsú lány szeme égette a bőrömet. Szemezni próbált velem, nem is akárhogy! Attól a nézéstől a plébi szétharapná a misekönyvet. Én is csak a számon keresztül jutottam levegőhöz.

Ez lehetett az oka annak, hogy amikor szedelőzködni kezdtek a barátnőjével, öszszecsomagoltam. Nem siettem, mert a távolsági busz megállójában akartam felszedni őket. Ott is szobroztak, csakhogy az országút másik oldalán. Úgy látszik, Solymár felé mennek.

- Sziasztok! Nem kell taxi? – fékeztem le mellettük Lada Eldorádómmal.
- Jó is lenne – mosolygott a karcsú lány, akinek szinte ráforrt a sort a fenekére.
- Csakhogy mi Vörösvárra megyünk.
- Akkor miért ezen az oldalon álltok?
- Mert itt árnyék van.

Puff neki. Most már égő megfordulni, hisz éppen azt játszottam meg, hogy velük egy irányba megyek. Ilyenkor csak az őszinteség segít.

- Én is idevalósi vagyok, de fel akarlak csípni. Ugye, hazafuvarozhatlak?

Győztes mosolyt váltott a barátnőjével, aztán nagy vihogva beszálltak. Vörös volt az arcom, mert a szélvédőn keresztül perzselt a nap. Hogy zavaromat leplezzem, mindenféle hülyeséget összehordtam, és főleg a másik lányhoz beszéltem, akit Vicának hívtak. Először őt szállítottuk házhoz, majd – mint egy vérbeli taxis – az általam kiszemelthez fordultam:

- Kérem a címet! De előbb azt áruld el, hogy miért hívnak Recsinek.
- Mert kis koromban folyton recsézni akartam.
- Az a recsézés, amikor keresztben fogjátok meg egymás kezét, és...
- Az!

Ipszilon alakban megfordultam, aztán várakozóan rápillantottam. Recsi azonban a lehajtható napellenző tükrében vizsgálgatta magát, igen elmélyülten. Akkor vettem észre azt, hogy folyamatosan rágógumizik. Nagyon diszkréten csinálta, és furcsa módon illett is hozzá.

– Majd mondom, hogy merre! – kapott észbe.

Faluszéli házuk mögé irányította a kocsit, s egy olyan helyre kormányoztatta, ahol vagy elefántok taposták le a gázt, vagy rendszeresen szoktak autók forogni.

– Ide nem látnak a szüleim...

No, ebből egy kultúremler egyből tudja, hogy most csókolózni kell, és én be is bizonyítottam jólneveltségemet, sőt túl is teljesítettem a kitűzött célt. Randevút beszélünk meg aznap estére, azzal a kikötéssel, hogy hozzám nem mehetünk.

– Rossz tapasztalataim vannak ezen a téren... – bűgta.

*

A megbeszélrt helyen vártam, egy szál fehér rózsával, amit saját kertemben szakítottam le. Valami olyasmit fogalmazgattam magamban, hogy szeretném, ha ő is a kertemben lenne, mert akkor őt is bármikor... ízé... láthatnám. Amikor feltűnt az utca végén, kiszálltam a kocsiból, és elébe siettem. Hiába, meglátszik, hogy a Gyenes-féle tánciskolában tanítottak illemre. Bár, hogy őszinte legyek, mindössze egyszer jártam ott, amikor is egy kis zűröm támadt a ruhatáros lányával. Nem túl nagy, de a bős atya ott helyben móresre tanított.

– Miért nem vágta le a tüskéket?! – szisszent fel Recsi a csók után.

– Sajnos, még további bosszúságot is okozok neked... Ugyanis feltétlenül haza kell mennünk, mert tej van a csomagtartóban, és muszáj behűteni... De ha nem akarsz, nem jössz be.

– Te tényleg egyedül laksz?

– Nem olyan régóta.

Letörte a rózsa szárát, és feltűzte a hajába. Nemigen mutatott szőkésbarna üstökén. Erre ő is rájött.

– Kiszívta a nap – biggyesztette felém finom ívű ajkait, amikkel legszívesebben azt csináltam volna, amit a nap a hajával.

Egész hazáig versenyt énekelt a rádióval, és ami azt illeti, volt is hangja. Szinte rosszkedvűen fékeztem le a házam előtt. Kikaptam a csomagtartóból a tejes dobozokat, megkerültem az autót, aztán csúfondárosan beszóltam neki a letekert ablakon:

– Ha félsz tőlem, akkor itt maradhatsz a kocsiban... Legjobb, ha az ajtóbiztosítókat is lenyomod...

Rögtön elöntötte a pulykaméreg. Kurta mozdulattal kikapta a kezemből a kulcs-csomót, és berontott a lakásba. Az előszobában tanácstalanul megállt, úgyhogy tovább tessékeltem. Rákönyökölttem a távirányítóra, és a tévé felé bökttem az állammal: – Amíg behűtöm a cuccot, nézd a zenecsatornát!

Rá is harapott a műsorra, tehát volt időm néhány szendvicset csinálni, amúgy tálcásan, szalvétásan. Amikor beegyensúlyoztam hozzá, karmesterszerű mozdulatokkal énekelt, de intett, hogy üljek mellé. A tálca a forgó és bólogató ventilátor alá került, én meg Recsi mögé. A válla puha volt, a combja forró, haja pedig olyan bódítóan selymes, hogy nem bírtam magammal. Kibogoztam kék pöttyös fehér kendőjét, amit őv gyanánt használt. Rám nézett, kissé szigorúan, de nem hagyta abba a dalolást. Háton fekve is énekelt, és amíg vetkőztettem, nyakam köré kötötte a kendőt.

Újra érezni véltem a bányató szelíd hullámain és a perzselő napsütést. Úsztam a habokban, egyre beljebb, amíg csak el nem fogyott az erőm, de akkor kiemelt a víz, és a hullámok vittek tovább. Egy rohamosan közeledő part felé sodortak, melynek fövenyén az enyhülés várt.

– ...Most mit gondolsz rólam ? – könyökölt fel.

Nem gondoltam semmit, mert nem tudtam gondolkodni, és nem is akartam. Semmit se akartam, csak őt magam mellett tudni. Számolatlanul telt az idő, de végül felhő takarta el a napot.

– Merre van a fürdőszoba ?

Egészen odáig vezettem, a villanyt is felkapcsoltam neki, ő azonban nem érte be ennyivel. Behúzott az ajtón, kinyitotta csapokat, aztán a kád felé intett. Együtt lepert be minket a kékesen habzó víz, melynek színét a fürdőszó adta. A kék különben a kedvenc színe volt, ezt akkor mondta el, sok egyéb mellett.

– Miért mondtad, hogy rossz tapasztalataid vannak ? Mert eredetileg nem akartál bejönni... – gonoszkodtam.

– A múltkor becsalogatott magához a szomszédom, és meg akart erőszakolni. Az a szemét.

– Hát, izlése azért van.

– Utálok ! – csattant fel Recsi. – Évek óta ott lakik, de mindeddig magáznom kellett ! Most, hogy tizenhét lettem... így velem pertut... Óh, de naiv voltam !

– És... miként szabadultál meg tőle ?

– Ésszel. Mondtam neki, hogy keresztül viheti az akarát, hiszen ő az erősebb... De ha megteszi, akkor még a köszönő viszonyt is feladom... Az életben nem jön közel hozzám... Amellett közben olyan leszek, mint egy fadarab, úgyhogy *abban* sem lesz sok öröme.

Ezen a ponton hamiskásan elmosolyodott, közelebb csusszant hozzám, és kihalászta háta mögül a nagy, szögletes szivacsot. Két karját fölemelve csorgatni kezdte belőle a vizet, egyenesen a fejem tetejére.

– De megmondtam neki, hogy ha tud várni addig, amíg nekem is kedvem lesz a dologhoz...

– Jól átejtetted ! – dicsértem meg.

– Én ?! Azt is hozzátettem, hogy ebben ne nagyon reménykedjen.

– De ezt már biztos a kapun kívül mondtad...

– Naná ! – kacagott fel.

Úgy viháncolt a fürdőkádban, mint egy nagy gyerek. Óvatosan felegyenesedtem, vigyázva arra, hogy ne csússzak el. Felírtam a becenevét a bepárasodott ablaküvegre és köréje rajzoltam egy szívet.

– Mit alkottál ?

Kíváncsiskodva tekergette a nyakát, valahogy úgy, ahogy a kacsák néznek fel az égre. Szinte az egész gyermekkorát elmesélte, ezért többször is utána kellett engedni a meleg vizet. Nekem főleg az tetszett, amikor a diófát nevezték ki csatahajónak. Persze, Recsi volt a kapitány, mert már akkor kiütközött fiús, uralkodni vágyó természete.

– Mindjárt visszajövök ! – kászálódtam ki az amúgy is kényelmetlenné vált kádból. Elcaplattam a lejátzóig, nedves lábnyomokat hagyva magam után. A jó öreg Muddy Waters „Mindenki a fedélzetre !” című számához tekertem, ugyanis az hajókürtös tülköléssel kezdődik. Kis kapitányom rögtön vette a lapot, így be is szálltunk egy képzeletbeli hajóba. Lélekvesztőnk nagyon hánykolódott a hullámverés miatt, ez lehetett az oka annak, hogy már a dal lecsengése előtt kiszálltam.

A végén egymást törülgettük a fürdőlepedővel. Én azonban, nagy szemérmességemben, nem valami szakszerűen csináltam. Az ajtóban elváltunk, mert bementem az elfeledett szendvicsekért, amik már eléggé kiszáradtak. Úgy festettem, mint egy szobapincér, nem az ezüst tálcától, hanem a pöttyös kendőtől, ami még mindig a nyakam köré volt kötve.

– A szüleim ki lesznek akadva – tette ki elmaradhatatlan rágógumiját a szalvéta mellé Recsi.

– Már nagykorú vagy – pillantottam rá értetlenül.

– Ezt magyarázd meg nekik is !

– Nem hiszem, hogy még fönt vannak...

– Majd reggel, amikor hazaviszel.

Nem hiszem, hogy magasabbra ugrottam hatvan centinél. Egy holdfényes éjszaka sejtelmes árnyéka vetült elé.

– Hát itt alszol ?!

– Olyan mindegy... Balhé már így is, úgy is lesz.

Elalvás előtt, hirtelen ötlettől áthatva, megnyaltam a fogsorát. Valahogy az egész lányhoz hozzá tartozott a rágógumizás, amit rém helyesen csinált.

*

Másnap, mikor felébredtem, eredménytelenül tapogattam magam körül. Recsi tudniillik az egyik fotelban ült az első kötetemmel. Villámló szemekkel állt fel, és a fejemhez vágta a könyvet. Szerencsére nem túl vastag.

– Te író vagy !

– ...Mit tegyek... Így hozta az élet.

– És egy szóval se mondtad !

– Melletted, húsom, elég nehéz szóhoz jutni. Vagy csókolsz, vagy énekelsz. Közben meg rágózol.

– Ne mondd azt, hogy „húsom” ! – csattant fel mérgesen. – Kövérnek érzem magam tőle. És miért nem úgy fésülöd a hajadat, ahogy ezen a képen... Sokkal jobban áll !

Rápillantottam a borítóbelsőn lévő fotóra, aztán a tévé távirányítója felé nyúltam. Recsi azonban a képernyő elé ugrott, kézilabda-kapus testtartással.

– Hát, ez tök buli volt ! Mikor Éva kiveszi a párna alól az almát... Szegény Ádám, hiába indul kívágni a fát...

A bűnbeesés mítoszáról közös vétkünk is eszembe jutott. Biztos aggódnak már a szülei, hogy valami baj történt vele. Kimentem borotválkozni, mert a borostás arcról egyből az ágy jutna az eszükbe. Vajon milyen inget illik felvenni ilyen alkalomra? Lányos háztól még nem rúgtak ki páros lábbal, most pedig az lesz...

A kocsi is nehezen akart elindulni és útközben kétszer is lefulladt. Recsi se nagyon akart odaérni, de hát minden út véget ér egyszer. A kiskapuban gyorsan felidéztem, amit elsorolt: apja Richárd, azaz Ricsi bácsi, anyja Tercsi néni, az öccsét Robinak hívják, a kis kedvenc pedig a Gyuri kakas.

A község egyik legrégebbi épületében laktak. Szabályos udvarház, a kocsiszín málladozó homlokzatán még kivehető a Karácsonyi-címer. Recsi egyenesen a gazdasági traktus felé húzott, mert apja éppen a baromfikat etette. Megvárta, amíg a zord atya felnéz, aztán elismerést váró hangszállal felém intett:

– Pintér Zoltán.

Ezt úgy mondta, mintha Ernest Hemingway-t jelentette volna be. Keményen kezelt ráztam, és a feszültséget oldandó, gyorsan beszélni kezdtem:

– Örülök, hogy megismertem, Gyuri bácsi !... Ezek, ugye, köménymagos tyúkok ? Én is szeretem a kendermagos levest, bár ezzel nem azt akarom mondani, hogy le kéne vágni a Ricsi kakast...

– Ricsi...

– Igen, a Ricsit.

– Ricsi, az én vagyok.

Úgy leeresztettem, mint egy luftballon. Szerencsére a verandán feltűnt Tercsi néni, úgyhogy Recsi már arrafelé taszigált. Az édesanyjának már én mutatkoztam be, teljesen feleslegesen.

– Tudom, kinek a fia vagy, láttalak tegnap, amikor hazahoztad a lányomat a Slötyiről. Végre egy rendes fiú... Sejtettem, hogy most is együtt vagytok, de az ember mindjárt a legrosszabbra gondol... Közlekedési baleset vagy ilyesmi.

Jobbnak láttam, ha elterelem a szót az igazolatlan éjszakáról. – Azok ott, milyen juhok ?

– Tarackák ! – rikkantotta közbe felszabadultan Recsi, majd hatalmasat derült a saját dőreségén. – Rackák ! Rahackák...

Tercsi nénit azonban nem lehetett ilyen könnyen megvezetni. Szigorú arccal mondta: – Neked, édes lányom, tegnap gyomlálnod kellett volna !

Végül is, rám való tekintettel, elmaradt a szülői dorgálás. Felmentünk egy szűk csigalépcsőn, amely Recsi szobájába vezetett. Odabent majd' hanyatt estem, mert egy muzeális értékű, vagyont érő Steinway zongorára esett a pillantásom.

– Ugye, szép darab? – perdült le a magasságában szabályozható kis kerek székre. – Régi családi ereklye...

Olyan szépen játszott rajta, hogy leesett az állam. Valamikor én is jártam szolfézsra, bár a hangszerig nem jutottam el. Illetve, éppen azért szakadt meg a zenei pályafutásom, mert hangszerre kerültem. Úgy adódott, hogy az iskolai harmóniumon játszottunk papást–mamást Pörtl Pannival, és ez nem tetszett a karvezetőnek.

El is kapott egy nosztalgiahullám, úgyhogy az ajtóhoz léptem, és megfordítottam a tejüvegen lógó közlekedési jelzőtáblát, behajtani tilosra. Recsi azonban szigorúan megpördült a zongoraszéken:

– Nem ! Itt nem ! A szüleim azt mondták, hogy ne csináljak a lakásból garniszlót. Pedig én nem is olyan lány vagyok...

– Úgy szeretnék már egy olyannal találkozni ! Eddig csupa nem olyannal futottam össze...

*

Elmentünk Vicáért, és útban a Slótyire még két barátnőt felvettünk. Az egyiknek a kezében egy Rakéta regényűjság volt. Recsi elkunyerálta tőle, és belelapozott. Kis csönd állt be, hogy annál nagyobb rikkantás törje meg.

– Héé !!

Beletapostam a fékbe, mert azt hittem, hogy kivitte a menetszél a szalmakalapomat, vagy más, ehhez hasonló szörnyűség történt.

– Odas ! Ezt ő írta !

A dolog nekem is új volt, bár nem az első eset, hogy leközöltek tőlem valamit. Én a Kurírt figyeltem, mert legutóbb oda küldtem anyagot, tudniillik megtiszteltek egy külső munkatársi címmel.

– Tessék ! Pintér Zoltán: Bizonyos értelemben... Az ufókról szól !

– Hányadik szám ez ? – kérdeztem a honorárium miatt.

– 1991. augusztus 6.

Vica és a két csaj úgy bámult rám, mintha Mátyás király volnék, s éppen venném le az álruhámat, és nem lenne alatta semmi. Hálából adtam nekik egy–egy tiszteletpéldányt a „Mesterséges élet”-ből. Akadt még néhány a csomagtartóban, mert annak idején teletömték a jószívű nyomdászok.

– Ugye, írsz majd rólam is ? – karolta át a nyakamat Recsi.

– Vigyázz, drágám, mert az irodalom ítélete kegyetlen, én pedig csak hűséges szolgálja vagyok.

A szokott helyre terítettük le a kék plédet, és ezúttal már én is közéjük feküdhettem. Bekentem Recsit napolajjal, ráment a fél flakon, de hát nem akartam abbahagyni. Vica römikártyát vett elő, jómagam meg alvást mímelve visszatértem a monográfiához. Szóval, Karácsonyi gróf, Vörösvár pizsamás ura...

Arra eszméltem, hogy egy hosszú nyelv motoszkal a számban. Recsi készített leltárt a fogaimból, bár az övéi sokkal szebbek voltak, különösen a két nyuszis metszőfoga. Anélkül, hogy elhúzódtam volna tőle, feltérdeltem s átöleltem. Álnokul a hóna és a térde

alá nyúltam, aztán kiegyenesedtem vele. Ekkor már tudta, hogy mit akarok, úgyhogy heves sivalkodásban tört ki. A napozó tömeg vigyorgott, én meg vágtni kezdtem vele a víz felé. Úgy könyörgött, hogy ha csak ketten vagyunk, akkor nem is vágom bele, de hát nem okozhattam csalódást a strandoló közönségnek. Múharagja elől bemenekültem a mélybe, mert sejtettem, hogy oda nem jön utánam.

– Ha fel akarsz falni, akkor ússz ide hozzám...

– Hogy ússzak, ha nem ér le a lábam! – tajtékzott mérgesen.

Kimentem hozzá, és átszívtam a szájából a rágógumit. Már nem volt semmi íze, de azért rágta.

– Mit mondtál életed első csókja után? – suttogtam feléje.

– Azt, hogy: még!

– Akkor nem jól tippeltem...

– Miért, mire gondoltál?

– „Add vissza a rágómat!”

Egészen a plédig duzzogott, de ott hangot váltott. Maga alá húzta hosszú lábait, és komolyan rám nézett.

– Kivel jártál énelőttem?

– Borgvár Izabellával. Ismered?

– Azt hiszem, igen, látásból. És ki volt az első?

– Hát, ez nem is olyan egyszerű... Tudod...

– Akkor: mi volt az első erotikus élményed?

– Kacsora Klári elfenekelése... Az óvó néni hagyta helyben, mert rossz fát tett a tűzre. Még ma is látom, ahogy sírásra görbülő szájjal letolja a bugyiját... Szép kerek popsija volt...

Mutattam a két tenyeremmel, és csücsöritettem is hozzá... Recsi hátrahanyatlott, felnézett a bárányfelhőkre, aztán vontatottan beszélni kezdett.

– Nekem csak te vagy... csak te vagy a hetedik srác az életemben.

Úgy pattantam fel, mint egy megpöckölt keljfeljancsi, de Recsi visszarántott maga mellé. – Ne szólj közbe!

Ez nem is állt szándékomban, ugyanis az ilyesmihez némi levegő szükséges, annak viszont híján voltam.

– Szóval, először tizenhárom éves koromban csináltam, aztán a gimiben volt a Péter meg a Pál. Így, egyszerre, mert képtelen voltam választani közülük. Különben is testi-lelki jó barátok voltak, egészen addig. Azóta ki nem állhatják egymást. Pedig én részrehajlás nélkül juttattam nekik a kegyeimből.

– Nekik meg eljárt a szájuk...

– Ahogy monddod! Nem tudtak titkot tartani... Ez a baj veletek, fiúkkal... Hiába hajtogattam, hogy én mind a kettőjüket egyformán szeretem. Mindenáron döntésre akartak kényszeríteni.

– És?

– Szakítottam velük. Nem volt más megoldás... Nekem is nagyon rosszul esett, de aztán jött az Adorján. Vele két évig jártam, igaz, többször elhagyott.

– Miért?

– Más lányok miatt. De én mindig visszafogadtam. Számomra ő volt a nagy szerelem.

Hirtelen parányinak éreztem magam, olyan kicsinek, mint egy hangya. Recsi hang-súlyából ugyanis kiéreztem, hogy „még mindig”.

– Neki ajándékoztam mindenemet, de kár volt. Sokszor fájt, amit csinált, és ez őt egyáltalán nem érdekelte. Utána meg mindig lenyeletett velem egy Postinort. Úgy dugta be a számba, mintha egy automatába lökné.

Feltettem a napszemüveget és a szalmakalapot. Sajnos, a füldugók otthon maradtak. Strucc szerettem volna lenni, hogy a homokba dughassam a fejemet.

– Egy félreértés miatt hagytuk abba... Úgy volt, hogy moziba megyünk, de engem nem engedtek el. Ő meg azt hitte; szándékosan maradtam otthon... Pár napig nem is láttuk egymást, aztán közölte velem, hogy szakítani akar. Annyira rosszul esett, hogy nem is kérdeztem: miért. Pedig ő csak meg akart előzni, mert sértette volna a büszkeségét, ha én küldöm el.

– Talán tisztáznotok kéne – mondtam rekedten.

– Már nincs jelentősége. Tavaly teherbe ejtett egy tizenhat éves lányt, és el is vette feleségül. Úgyhogy egyelőre reménytelen a dolog, de az ilyen házasságok nem tartanak sokáig.

Recsi felkönyökölt, megigazította száradó haját, és a távolba nézett. Én csupán az előttünk magasodó Zsíros-hegyet láttam, ő azonban messzebbre tekintett. Amikor meg-rezzent, felkínáltam neki a szalmakalapomat. A napszemüvegre is igényt tartott, cserébe ölébe vonta kókadozó üstökömet.

– Kobzos Dávidot Balatonfenyvesen ismertem meg, a volt úttörőtáborban. Elhozta az akusztikus gitárját is, és minden este játszott nekünk. Bob Dylan-számokat, maga költötte szöveggel. A záró tábortűznél rólam énekelt, ezt mindenki tudta... Én voltam az a lány, az északi vidékről, akinek a hajával játszik a szél...

Becsuktam a szememet, hogy lássam a csillagos égboltot, a sötétben pattogó szik-rákat, a sóvárgó srácot, és a kegyetlen lányt. Ismerős kép volt.

– Úgy imádott, mint egy istennőt, pedig semmit sem kapott tőlem... Utána nyakra-főre küldte nekem a szerelmes leveleket, de hát olyan messze lakik...

– Hol ?

– Székesfehérváron. A végén már nagyon dühítettek a firkálmányai, mert öngyilkos-sággal is fenyegetőzött, meg minden. Úgyhogy írtam neki pár sort... Szépen megkértem, hogy hagyja abba.

Befordultam Recsi feszes hasa felé és belecsókoltam a köldökébe. Megpróbáltam a fogaimmal lejjebb húzni a bikinijét, de fültövön legyintett.

– Ebből elég ! Meg a napozásból is... Menjünk haza !

– És Vicáékkal mi lesz ?

– Látod, hogy ki se lehet robbantani őket a vízből... Különben is, ott van a Manó is, és össze akar jönni vele.

Mivel semmi jónak nem vagyok az elrontója, cihelődni kezdtem. Kiráztuk a kék plédet, ami igazi élvezet volt a számomra. Mi sem fejezi ki jobban két ember összetar-tozását, mint egy ilyen plédrázás... Olyan vigyázva tettem be az autó csomagtartójába, mintha valami szent ereklye lett volna. (Még ma is megvan, Neptun kutya sajátította ki, szunyókálási célra.)

Recsi, legnagyobb meglepetésemre, a volán mellé siklott. Előbbre húzta az ülést, beállította magának a tükröket, egy kicsit kihúzta a szívatót, és oldotta a kormányzarat. Mikor mindezzel megvolt, bocsánatkérően rám nézett.

– Tudok vezetni, és majd jogosítványt is szerzek, de előbb tökéletesen megtanulok, mert nem akarom, hogy az oktató dirigáljon nekem.

Átszédelegtem a jobb oldalra, és teljes készségbe helyezkedtem. Kár volt izgulni, mert simán kiálltunk a két fa közül. Nem bőgette a motort, nem pörgette ki a kerekeket, nem kormányozta túl az autót. Néhány méter után még a rádiót is bekapcsolta.

– Mindjárt jön a slágerlista !

Igen érzékenyen vezetett, úgy fogta a botváltó fejét, mint a... mint a... nem is jut az eszembe megfelelő hasonlat. Egyszer-kétszer kuplung nélkül próbált kapcsolni, az irány-jelzőt pedig ügyszólván mellőzte... A Fő úton persze átvettem a volánt, de a házuk elé már ő kanyarodott be.

*

A konyhában kicsit elbeszélgettem Tercsi nénivel, de nagyon nehezen ment a társalgás. Furcsa módon anyósjelöltem volt a feszélyezett, s mintha szégyellte volna magát. Többször is sajnálattal mért végig, úgyhogy egészen elbizonytalanodtam. Recsit az ágyán találtam meg, maga alá húzott lábakkal.

– Azt mondta az apám; ha még egyszer nem alszom itthon, akkor kirakja a cuccomat az utcára.

– Tudod, hova kell jönnöd – csókoltam homlokon.

– Az öcsém meg lekurvázott... De az orra alá nyomtam az értelmező szótárt, nézze meg: mit jelent az a szó...

– Féltének, drágám.

– Ugyan ! Az nem tetszik nekik, hogy már nagylány vagyok ! Bilincsekbe akarnak verni... Zsolti is ugyanilyen volt.

– Kicsoda ?

– Az exvőlegényem. Itt lakott, ebben a szobában, hat hónapig.

Azt hittem, sose érek el a forgó fotelig, és úgy ereszkedtem bele, mint egy villamoszékbe. Tisztán hallottam a vekkeróra ketyegését, de az időt nem tudtam leolvasni a számlapjáról.

– Az volt velem a baj, hogy túlságosan szeretett... Úgy vonzódott hozzám, mint egy kiskutya... Lépnem se tudtam tőle... Hidd el, már fulladoztam az imádatától...

– Elhiszem.

– Ki is adtam az útját, pedig térden állva könyörgött.

– És... Az volt minden bűne, hogy szeretett ?

– Dehogy ! A végén már alig bírtam ki vele. Minden percemről elszámoltatott, és alaptalanul féltékenykedett.

– Hát, az ilyesmi a legjobb kapcsolatot is megmérgezi...

– És tudod, mi a röhej? Hogy a nagy féltékenysége mellett igencsak elhanyagolt... Hetente négyszer-ötször ha hozzám nyúlt, és akkor is hogyan... Össze sem lehet hasonlítani veled.

Hirtelen szépnek láttam a világot, és szemernyit se kételkedtem Isten általi teremttségében. Minden pofonegyszerűnek tűnt, harmonikusnak és véglegesnek.

– Olyan jókat aludt mellettem, hogy még !

– Egy ilyen lány mellett ?! – ültem át hozzá az ágyra.

– Azt hiszed, hazudok ? Tedd a szívemre a kezedet !

A ruganyos puhaságtól rögvest elakadt a lélegzetem, s ezt Recsi győztes mosollyal nyugtázta. Kította a rágógumiját a rádiósmagnó mellé, ez pedig félreérthetetlen jel volt. Néhány perc múlva már a magasban repültünk, mint a sirályok, széles szárnycsapásokkal, időnként vijjogva. Köröztünk a víz felett, kergettük egymást, és ha a játék hevében túlságosan közel került a part, visszahúztunk középre. Egyszer aztán túl mélyre buktunk, nedves lett a tollunk, tapadós. Már nem tudtunk repdesni, csak lefelé vitorlázni, áramvonalas testünk földet ért.

– ...Most már biztos megérted, miért kerestem Zsolti mellé mást is... Tulajdonképpen nagy adag bosszú is volt abban, hogy összeköltöztem vele... Meg akartam mutatni Adorjának; ha ő úgy, én is úgy... Nem kellett volna elvennie azt a kis libát...

Ekkor már tudtam, hogy Recsi soha életében nem fogja elfelejteni azt a fiút. Mit is mondanak a békaevők? *On revient toujours a ses premiers amours...* Csakhogy tőle nem tanulhatott meg így szeretkezni.

– És ki volt életedben „a” férfi ?

– Azt kezdtem el mesélni... Zsolti mellett szükségem volt valakire, aki lelkileg és testileg is igazi partner.

– ...Mert az ő szerelme túlságosan csöpögős volt.

– Igen, ahogy mondd ! Cimar viszont nem az a típus... Nem fut a nők után... Inkább azok útána.

– Én csak egy Cimart ismerek, a Dorka Marcit, aki...

– Főpincér a Sport vendéglőben ! Ha találnék egy olyat, tíz évvel fiatalabb kiadásban...

– Miért, ő hány éves ?

– Harmincnyolc. Magas, jóképű, kisportolt...

– És kiváló családapa ! – szúrta közbe álnokul.

– Igen. Két aranyos gyereke van.

Recsi kilibbent az ágyból, és a nagy tükör elé hajolt. Úgy állt ott, mint a fűrészbak, haja a padlóig lógott. Fésülni kezdte a haját, én pedig néztem. A fésű fogai elég sok hosszú szálat gyűjtöttek össze, ezeket erősen a markába szorította, aztán egy ózsuta kecsességével az erkélyre szökkent. Jobb karját keblei elé kapta, bal kezének ujjai ugyanakkor kinyíltak. Az alkonyati szél felkapta hajszálait, és vinni kezdte őket dél felé. Ki tudja, talán az egyik Kobzos Dávidig is eljutott.

– Szerinted lehet egyszerre kettőt is szeretni? – tért vissza hozzám. Bevacolódott mellém, és végighúzta matatóujját az arcomon. Nem mertem nemet mondani, mert attól féltem, hogy akkor engem fog elküldeni, és nem a vetélytársamat.

– Persze – nyögtem ki rekedten.

– Cimar is ezt mondta !... Egyformán szeret bennünket... Óh, hogy utálok a feleségét ! Bár, engem jobban szeret, mert ha ötven százalék esik rám, és a másik ötven Erzsire meg a két gyerekre, akkor a nejének kevesebbje van.

– Drágám, ez nem matematika !

– Tudom, de olyan jó becsapni magamat...

Nekem viszont nem kenyerem az önáltatás, úgyhogy keservesen a fal felé fordultam. Ismét szegényebb lettem egy álommal.

– De ennek már vége ! – rángatott vissza Recsi. – Több mint két hete nem találkoztunk, és nincs is szükségem rá ! Hiszen itt vagy te...

Hát, ami volt, az volt. Rólam is le lehetne fújni egy kis port. Sajnos, mire megismogatjuk az igazit, már kérges a kezünk.

– És... Ő nem akart otthagyni érted csapat-papot ?

– Sohase tenné ! Így is balhézott a felesége, mert megtudta a dolgot.

– Honnan ?

– Óh, sokan tudják ! – hengegett Recsi. – Sajnos, most már eggyel többen, mint kéne. Hogy mi mindenben mentünk keresztül...

Ezt úgy mondta, mint egy pozitív hős, valamelyik középkori drámában. Muszáj volt mosolyognom rajta, szerencsére nem látta az időközben beállt sötétségben. Én sem láttam, mit csinál, csak éreztem. Igen jó érzés volt.

Éjfél után kísért ki. Észrevétlenül kellett távoznom, tudniillik másnap azt szándékozta mondani a szüleinek, hogy már fél tízkor hazamentem. Olyan finoman kezeltük a kilincseket, mintha szemműtétet végeztünk volna, és úgy rakosgattuk magunk elé a lábainkat, mint két kötéláncos. Öt percre volt szükségünk ahhoz, hogy elérjük a bejárati ajtót. Én Recsi szívdobogása után tájékozódtam, ami leginkább egy cölöpverő kos rendszertelen robajához hasonlított. A cipőimet az utcán vettem fel, és az a jó ötletem támadt, hogy eltolom az autót a sarokig, s csak ott indítom be a motort.

Kiengedtem a kézféket, egyenesbe forgattam a kormányt, aztán nekiveselkedtem... Már majdnem átlöktem a holtponton, amikor megszólalt az elfelejtett riasztó. Egyszerre bömbölt a magas és a mély kürt, olyan hangerővel, hogy az ítéletnap harsonák sem fognak külön munkát végezni. Térden-könyökön érkeztem a guruló kocsijához, és idegességemben kulccsal próbáltam kinyitni, pedig az ablak is le volt tekerve. Harmadszori bökésre el is találtam a rejtett kapcsolót, úgyhogy órányi másodpercek után végre csend lett.

*

Délelőtt édes csókra ébredtem, majd rögtön utána egy pofont kaptam. Azt hittem, hogy az éjszakai dudakoncert miatt, de tévedtem.

– Kivel jártál te énelőttem?! – térdelt fölém Recsi. Egy fonott bevásárlókosárával fenyegetett, épp olyanal, amilyennel Piroska ment a farkashoz. Azok a kulcsok csörögtek benne, amiket én adtam neki a házamhoz.

– Ma reggel mondta az öcsém, hogy a Borgvár Izabella nem lány, hanem autó!

Ez így igaz. A Borgward Isabelle egy gyönyörű kabriolé volt, és a maga idejében igen korszerűnek számított. Nagytól ásítottam, sóhajtásnak álcázva.

– Legjobb, ha minden titkomat felfedem előtted... Ott, a kis szekrény legalsó polcán, van egy nagy barna album... Abban megtalálod az elődeidet, bár nem mindenkiről van fénykép.

Recsi hitetlenkedve pörgette át a lapokat, még a szája is kinyílt közben. Már attól féltem, hogy kiesik belőle a rágógumi, úgyhogy egy laza csókkal átvettem tőle. Wrigley's Doublemint – szokás szerint.

Fél tizenegykor értünk az üzletsorhoz, ennek tudható be, hogy választék már nemigen volt.

– A kenyér is másnapos – csapta be maga után a kocsiajtót Recsi.

– Miért, részeg volt a pék?

Hogy a reggeli nélkül maradt családját kiengeszteljük, magunkra vállaltuk az őszi-barack-beszerzést. Akkoriban folyt ugyanis a „Szedd magad!” akció. Recsi tépett szárú farmersortba bújít, amit ismét a kék pöttyös fehér selyemkendővel húzott össze. A többiek kinyalták magukat, mert aznap este kezdődött a vörösvári búcsú. Ezen természetesen ő is részt kívánt venni, de csak nyolc óra után. Akkor már kevesebb a gyerek, és a lámpák miatt színesebb a forgatag.

A téeszíg Recsi vezetett, és egész jól ment neki, mindössze a jobb kezes utcákba felejtett el benézni.

– Melyik a jobb kezéd, drágám?

– Ez.

– Tudom, hogy az a jobb, mert balkezes vagy, de...

Villámló szemekkel fojtotta belém a szót, és szokás szerint a magyarázat se késett sokáig.

– Kis koromban egyből tudtam, hogy melyik az, mert volt egy pici heg a csuklómon.

A barackosban ismét gyerekek éreztem magamat, mert feltámadtak a régi emlékek. Hányszor lopakodtunk teletömött inggel ezekben a sorokban... Ismerősek voltak az ízek, a szagok, a száraz, repedezett föld, egyszóval: minden.

Először is jóllaktunk, aztán letelepedtünk egy árnyékos helyre. Ott igen édes, őszi-barackízű csókok követték egymást, nyakra-főre. Imádott csókolózni, és úgy egyáltalán, szerette használni a nyelvét. Érzékeim eltompultak, kezdtem rózsaszínben látni a világot. Már éppen megállt volna körülöttünk az idő, amikor durva csörtetés hallatszott.

– Fussunk, jön a csósz! – pattantam fel riadtan, mert feléledtek bennem a régi reflexek.

Persze, csak egy másik vásárló volt, egy tini legény. Félszegen ráköszönt Recsire, engem pedig alig titkolt gyűlölettel mért végig. Na igen, ebben a korban az ember mindenkire féltékeny, és azt hiszi: ez a szerelem.

– Hol láttam én ezt a srácot? – tettem le a szatyrot egy fücsomó tövébe.

– Mindennap kint van a Slötyin... Én is ott ismertem meg, még tavaly... Illetve, ott ismert meg engem...

– Csak nem bibliai értelemben? – vigyorogtam.

– De.

Olyan gyorsan lombozódtam le, mint egy öreg diófa az őszi szélviharban. Iménti mosolyom száraz levélként hullott a földre.

– Jaj, Zoó, ne fogd fel olyan tragikusan a dolgot ! Én egyenesen a jöcselekedeteim között tartom számon... Képzeld el azt a szegény, vágyakozó kölyköt, akin senki se segít... Te is voltál kamasz, és akkor, ugye, jó lett volna egy Recsi, aki önbizalmat lehel beléd...

Hát, ami igaz, az igaz. Sokáig még csókolózni sem mertem, mert azt hittem, hogy útban lesz az orrunk. Recsi vallomása után azonban nemcsak a szatyor húzta a vállamat, hanem a bánat is.

*

Délután eleredt az eső, és sötétedésig egyfolytában zuhogott. Az ereszcsonnák dobként peregtek, az ünnepekre megpuccolt ablakok bepárásodtak, a vörösvári földutakon pedig kis patakok keletkeztek. A búcsú színhelyül szolgáló régi focipályán is valóságos sártenger volt. Több száz ember kerülgette a tükröződő tócsákat, mi sem tudtunk mást csinálni.

– Szerintem mindenhol célozzuk meg a legnagyobb sarat, így akkor csak kellemes meglepetés érhet bennünket, ha mellé lépünk...

Recsi azonban kínosan vigyázott a lakkcipőjére, mert pont erre az alkalomra vette fel. A céllövöldében puskevégre kapott egy kulcstartót, ami eredetileg egy házi nyúl farka volt. Rálőtt vagy hatszor–nyolcszor, végül a mutatványos kegyelemből neki adta. Nekem viszont, mint férfinak, bizonyítanom kellett. Le is szedtem egy lövésből azt a szép nagy babát, amit kinézett magának. Persze, nem a hurkapálcikára céloztam, hanem a fejére. Az biztos találat, és utána már a babát is odaadják, minden további nélkül.

A legtöbb időt a dodzsempályán töltöttük. Akkor láttam csak, hogy Recsi mennyire imád vezetni. Kicsit kellemetlen volt ott nekem, a mitfárerülésen, de éppen emiatt vittem el a napszemüvegemet és a szalmakalapot. Sajnos, az utóbbi nem segített megőrizni az inkognitóm, éppen ellenkezőleg. Az egyik alkalmi sofőr lekapta a fejemről, és csak a következő kanyarban adta vissza. Ettől kezdve a pilóták sportot űztek abból, hogy megszerezzék, gyakran egymás kezéből is. A közönség meg hangosan biztatta őket.

Muszáj volt jó képet vágni a dologhoz, ám ezzel megbotráncoltattam néhány tisztelőmet. Majdnem olyan érzés volt, mintha a szellemvasúton robotgattam volna, mert hol egyik, hol másik komoly gondolkodású olvasóm hitetlenkedő ábrázata felé száguldottunk. Igyekeztem nem észrevenni őket, de Krupp alpolgármesterrel ezt nem csinálhattam, mert ő bizott meg a közönség monográfiájának összeállításával. Köszönésképpen meg is akartam emelni felé a szalmakalapot, de akkor már nem volt karimája.

Kilenckor áthajtottunk Szentivánra, az autósmoziba, és beparkoltunk egy hosszú platós teherautó mellé. A monstrum környékén persze senki sem látta a vetítövásznat, de hát a többség úgysem azért jött, hogy a filmet nézze. Rádobtam a kék plédet a kézfékre, és félig átültem Recsihez, aki rögtön az állam alá bűjt.

– Nem félsz, hogy egyszer felforgatom a lakásodat? Szeretek kutatni, és most már kulcsom is van hozzá...

– Az a kulcs szimbólum. Az egész életemet nyitja.

Maga felé fordította a fejem, és egész közelről rám nézett. Olyan közelről, hogy a sötétség ellenére tisztán láttam nyuszis metszőfogain a csillogó nedvességet. Aztán már nem láttam semmit, a filmet a legkevésbé. Meg kell néznom még egyszer, mert érdekel a téma, de Recsi mellett nem tudtam koncentrálni. Nem is tudott volna senki, az én helyemben, még Szent János szobra sem, pedig az kőből van, ott, a Fő út mentén.

Otthon, a magányos lefekvés előtt, felírtam valamit egy narancssárga cédulára, és elrejtettem az Aranykönyvtár–sorozat mögé.

*

Csilingelő kacagás vert fel dél felé, de egyáltalán nem bántam, mert Recsitől származott. A nagyszőnyeg közepén térdepelt, és a narancssárga cédulát lobogtatta. Amikor látta, hogy már fent vagyok, elvörösödve felugrott, és a nyakam köré fonta a karjait.

– Én is téged! Én is téged!

Át akartam fordulni vele, sikertelenül. Kibontakozott az ölelésből, két lépést hátrált, aztán szertartásosan megroggyantotta a térdét:

– Van szerencsém meghívni Önt ebédre... A szüleim megbízásából...

– Pintér Zoltán úr köszöni szépen, de nem éhes. Másra fáj a foga.

– ...Te mindig ilyen vagy?

– Ilyen ellenállhatatlan?

– Ilyen hülye.

– Ezt kikérem magamnak!

– Jó. Akkor mondd meg, hogy hol van a kockás inged!

– Tegnap este bevágtam valamelyik szekrénybe.

– Igen, a hűtőszekrénybe.

Akkor tényleg hülye vagyok. Ezt azonban csak magamban ismertem el. Amíg Recsi beágyazott nekem, bezárkóztam a fürdőszobába, hogy nyugodt körülmények között tudjak gondolkodni. Egy helyen ugyanis még nem állt össze a történet. Öltözködés közben, csak úgy odavetve, megkérdeztem:

– Kobzos Dávid mit kapott tőled?

– ...Ügyszólván semmit... Különben is csak látni akart... Hát levetkőztem neki... a holdfényben.

Nem kaptam levegőt, mert túlságosan megszorítottam a nyakkendőmet, úgyhogy kezdettem kibogozni a csomót. Vannak olyanok, akik még saját kultúrmadzagjukat se tudják megkötni, ilyen például Recsi szomszédja is, aki foglalkozására nézve egyéni gazdálkodó, magyarul paraszt... No, ettől még lehet rendes ember, talán nem is ő volt a kezdeményező abban a bizonyos dologban.

Tálalás előtt megmutatta nekem uradalmi házuk régebbi részeit. Legalábbis ezen a címen mentünk fel a szénapadlásra smárolni. Néhány kis méretű szobor porosodott ott, de nem ám afféle giccsek, hanem igazi műrecek másolatai. Egy erősen restaurálásra szoruló vásznon pedig, legnagyobb meglepetésemre, Karácsonyi grófot ismertem fel. Ő volt az, mert ugyanolyan furcsán álltak a metszőfogai, mint a kedvesemnek.

– Ezeket a vacakokat a nagyapám kapta tőle, mert az intézője volt.

Az ebéd felettébb ízlett, a szervírozás is megnyerte a tetszésemet. A szidolozás után kiáltó ezüst evőeszközökön hétágú koronák díszeltek, és én már azt is tudtam, hogy mindez:

– A gróf úr adománya.

Kávészó után Recsi leányszobájába vonultunk vissza, ejtőzni. Még be sem csukódott mögöttünk az ajtó, már a nyakamban volt. Ringattam egy kicsit, aztán a fülébe sügtam:

– Amikor így ölelsz, úgy érzem, mintha szeretnél.

Egy vadmacska dühével szabadította ki magát, és azonnal hátat fordított nekem. Összedugta az ökleit, majd ádázul beléjük harapott. Igazán kitűnően játszott a vérig sértett szeretőt. Szemlátomást arra várt, hogy a bocsánatáért esedezem majd, én azonban hagytam, hogy a „mintha” ott lebegjen közöttünk.

– Szóval, nem szeretlek – sziszegte.

– Sajnos, nem... – mondtam szomorúan, mivelhogy szomorú voltam. – Tudod, jó párszor hazahoztalak már, de amikor elhajtottam, soha nem néztél utánam. Ez pedig olyan jel, amit nem tudok nem észrevenni.

Sarkon fordult, és megpróbált elbűvölni a szemével. Szép szeme volt, szép volt az egész lány, de egyszer sem intett búcsút nekem.

– Meg aztán – folytattam szinte csak magamnak –, múltkor nem köszöntél Dorca Marcinak, pedig szembe jött velünk.

– Már ez is baj?!

- De mennyire - bölintottam. - Ha már semmit se jelentene neked, akkor üdvözölted volna.

- Ha ilyen okos vagy - csattant fel -, akkor talán azt is meg tudod mondani, hogy kit szeretek...

- Azt hiszem, senkit, bár Adorjánt sosem fogod elfelejteni.

- Takarodj innen!

- ...Kérem a lakáskulcsokat.

A kiskapuban ért utol, és sikerült feltartóztatnia, de csak azért, mert láttam rajta, hogy már lekopott róla minden szerepjátszás.

- Igazad van... Én még mindig órá várok, és melletted is megtartottam Cimart... De mikor azt mondtam, hogy szeretlek, akkor úgy is éreztem...

- Most már kiengedsz?

Akkor, még egyszer utoljára, bevetette minden női báját. Nekidőlt a kapufélfának, és megnyalta az ajkát. Felpillantott az ablakára, feje alig észrevehetően arrafelé biccent. Gyorsvonati sebességgel menekültem el onnan, az utca közepén bele is ütköztem Vicába, aki barátnőjéhez jövet látta az egész jelenetet. Kemény arckifejezésemről valósággal megrettent.

- ...Rájöttél?

- Rá.

- ...Én mindjárt mondtam neki, hogy be kéne vallani: fogadás volt az egész...

Simogatásra lendülő kezem megállt a levegőben, torkomból artikulálatlan hang tört fel. Szemeim résnyire húzódtak.

- Tudod, ott, a Slötyi partján, egyre csak erősködött, hogy tíz perc alatt fel tud szedni téged.

*

Aznap délután belezavartam úgy kétszáz kilométert a Ladámba. A fővároson keresztül Székesfehérvárra mentem, és meg sem álltam a kapitányságig. Elővettem a Kurirtól kapott igazolványt, s az eligazítóban ülő őrmester orra alá dugtam.

- Újságíró vagyok... Egy Kobzos Dávid nevű illetőt keresek, de nem tudom, hol lakik...

A központi nyilvántartóból pillanatok alatt megkaptam a címet, csak hogy nem volt helyismeretem. Egy szolgálatát letévő fakabát kísért el, mert amúgy is arrafelé tartott. Málladozó vakolatú kis házba kellett bemennem, a gangon fekete ruhás asszony ült. Gyászolt, de már nem voltak könnyei, csak a hangja volt sírós.

- Az egyetlen fiam volt, és itt hagyott... Maga sem lehet sokkal idősebb... Elment, pedig én mindent előteremttem neki... De a végén már enni se akart... Csak a gitár, mindig csak az a gitár...

A tizenkét húros hangszer egy százas szögön lógott, kék pöttyös fehér selyemkendő csüngött le róla. Nemrég öv gyanánt láttam hasonlót. A nyakba akasztható szájharmonika a kisasztalon hevert. Recsi bekeretezett fényképét leheletfinom por lepte be, mert a szobába hetek óta nem lépett senki. Dávidnak sok könyve volt, egy vitrinben tartotta őket. Az egymásba tolható üvegtáblák közé egy boríték volt csúsztatva. Hiányzott róla a feladó, de a címzés betűit jól ismertem. Maga a levél rövidre sikerült, többször is elolvastam, mert nem hittem a szememnek.

Üldögéltem egy verset a gyászoló asszony mellett, aztán kibotorkáltam a kocsihoz. Céltalanul autóztgattam a városban, közben Bob Dylan-számokat dúdoltam. Megpróbáltam odaképzelné Dávidot azokra a terekre és utcákba, melyeken nemrég még járhatott. Nagy sokára fordultam csak észak felé.

Vörösváron nem haza mentem, hanem a Guritóba, ahol az aranyifjakat lehet megtalálni. Adorján éppen a sorára várt, úgy hogy beszédbe tudtam elegyedni vele... Néhány dobozos sör mellett megtudtam mindent, ami érdekelt... Azt hallottam, amit vártam, de nem lettem tőle boldogabb.

Három nappal később Recsi táviratot kapott Székesfehérvárról. A szűkszavú szöveg titokzatos találgatásra hívta. Éjfélkor a megszűnt vörösvári MÉH–telepen kellett lennie, ahol már csak kibevezett autórövidcsok torzóit heverték. Biztos megfagyott a kék vére, pedig hazai pályára szólították, tudniillik az a terület a múltban grófi birtok volt.

El is jött, hajszálpontosan, láttam, ahogy átlépett a félig ledőlt drótkerítésen. Én az egykori irodában támasztottam a falat, és az ide–oda lengő, sarokvasaiból kifordult ajtó nyikorgását hallgattam. Recsi pár lépés után halkán felkiáltott. Egy fiú nevét ejtette ki a száján, de senki sem felelt neki. Hangjára ezer emlék tolult elém, fájdalmasan, szédítőn. Újra láttam őt a Slötyi partján, fekete bikiniben, és magamat is láttam, fehér rózsával a kezemben, az első randevűn.

Amikor tovább akart menni, kivertem a képzeletbeli dohánymorzsákat a vadonatúj szájharmonikámból. Ajkaimhoz illesztettem, szívtam és fújtam, küszködtem vele, de azért kicsaltam belőle a gitárhúrok pengése előtti futamot, az „Északi lány” dallamát.

Recsi megrándult, mintha kőfalba ütközött volna. Visszaóvakodott a kitört ablakú irodához, s úgy két méterre megállt tőle.

– Dávid... Gyere elő !... Ne haragudj, de én biztos voltam benne... Én azt hittem, hogy...

– Meg is halt – szólaltam meg tompán. – Te küldted őt a halálba.

– ...Hülye vicceid vannak ! – rontott be a helyiségbe. Éreztem rajta, hogy legszívesebben felfofozna.

– Az a szegény srác annyira a rabod volt, hogy még az öngyilkossághoz is tőled kért engedélyt.

– ...Óh, te jó ég ! Már mondtam, hogy írtam neki egy levelet...

– Ezt gondolod? – húztam elő valamelyik költeményem piszkosát a felső zsebemből. – Jól fog mutatni a Kurír első oldalán... Mit üzen egy leány a szerelmes ifjúnak? „Engedélyezem távozásodat.”

Kiszakította a kezemből a fehéren virító papirost, és a szájába tömte. Ha leesett egy fecni, sebesen utána kapott.

– Igyekezz, mert fénymásolat is van... Azt is megeheted.

Mérgesen az arcomba köpte a maradékot, ökölbe szorított kezei pedig görcsösen a levegőbe markoltak. A szeme valósággal izzott. Persze, eszem ágában sem volt hírlapi sztorit csinálni az ügyből. Nem vagyok bosszúálló típus, különben is, mi voltam én az életében; egy levél a fán, egy a sok közül.

– Recsi, drágám – szólaltam meg szinte gyöngéden –, próbálj meg egyszer igazán szeretni. Ha azt akarod, hogy téged is szeressenek.

– Adorján szeret ! – üvöltötte a képembe. Ha akkor nem vár hiába...

– Tévedsz. Ott sem volt a mozi előtt. Aznap ismerkedett meg a későbbi feleségével. Ő mondta nekem.

Síri csönd ereszkedett közénk, mert a nagybetűs igazságnak megvan az a tulajdonsága, hogy nem szorul bizonyításra. Recsi egy ideig tartotta magát, aztán szédelegve belekapaszkodott a rozsdás ablakkeretbe. Szép nyári ruhája a koszolt falnak súrlódott, ő azonban nem tudott erről. Egész lényéből elesettség sugárzott, tökéletes testét pedig hisztérikus zokogás kezdte rázni. Ha van valami, amit nem tudok elviselni, hát az a hisztéria. Ezért eléggé udvariatlan módon, de magára hagytam. Jólneveltségemből csak arra futotta, hogy hátrálva menjek ki a helyiségből. A küszöbnél kissé meg is hajoltam, hiszen vér szerint ő volt az utolsó vörösvári grófkisasszony.

Sakk-matt

A jóvágású fiatalember biztatóan rám mosolygott. Vonásait elhomályosította a kirakattüveg, de így is érezhető volt az egész lényéből sugárzó tettekkészség. Vakítóan fehér inggallérját keskeny nyakkendővel húzta feszesre, pantallóját borotvaélesre vasalta. Ugyanolyan drótkeretes szemüveget viselt, mint én, diplomatatáskája is szakasztott az enyém. Amikor a reggeli szellő borzolgatni kezdte rövidre vágott haját, ruganyos léptekkel elindult. Velem egy időben mozdult meg, ami nem csoda, mert a tükörképem volt.

A Hivatalba tartottam, hogy új alkalmazottként megkezdjem első munkanapomat. Gondterhelt arccal léptem be a Széchenyi utcára nyíló kapun. A portás tisztelettudóan köszöntött:

– Jó reggelt kívánok, osztályvezető kartárs !

Ez jólesett. Addig még sohasem voltam osztályvezető, s hogy őszinte legyek, később sem kerültem hasonló státusba. A liftben zakómon keresztül megtapogattam domborított betűs névjegyekkel teli tárcámat. Ez igazán nem nagy dolog, tekintve, hogy a nyomdai osztály vezetője lettem. Negyedik emeleti irodámat kicsinek találtam, de hát az Adóhivatal ügyfelei úgysem fognak táncra perdülni. A helyiségből szép kilátás nyílt a Duna túlsópartján magasodó budai várra. Ha az ember jobban belenézett abba a visszapillantó tükörbe, amit az ablakkeretre erősítettem, még a Mátyás-templomot is láthatta.

Rezidenciámban azelőtt a takarítószereket tárolták. Kezdetben többen is rám nyitottak, kopogás nélkül, a partvist keresve. Ily módon ismerkedtem meg egy osztályvezető kollégámmal, aki csini titkárnőjével érkezett. Először nem nagyon értettem, miért fogják egymás kezét, de megmagyarázták: egyikük sem akarta hagyni, hogy a másik vigye a személtalapatot.

Új beosztásom feletti öröömöt az sem csökkentette, hogy az osztályvezető-helyettes is én voltam, és egyelőre ketten végeztünk minden munkát. Tervekben persze nem szűkölködtem. Lelki szemeimmel már láttam: rövid idő alatt főosztályá fejlődünk. Főnököm adóügyi szakember volt, tehát mehettem a saját fejem után. Először is elolvastam a Hivatal szervezeti és működési szabályzatát. A hatvannyolcadik oldal közepe táján egy zárójelbe tett sor áll: „Aki képes volt idáig elolvasni, az egy teve.”

Igyekeztem beilleszkedni a kollektívába. Mindenkihez volt néhány kedves szavam. Az első napok valamelyikén tréfásan megintettem Pajkosnét:

– Láttam, ma egy jóképű fiatalember hozott be, kocsival...

A délelőtt folyamán el is felejttem a dolgot, ha nem dugja be vörösre festett üstökét az irodámba:

– Ugye, nem árulsz el a férjemnek ?

Először nem is értettem, hogy miről beszél, de aztán leesett a tantusz. Mire összeszedtem a szavakat egy csattanós válaszhoz, rám csukta az ajtót. Később beszaladt hozzám, és kutatóan az arcomba nézett:

– Bizhatom benned ?

Szívesen meséltem volna neki legendás megbízhatóságomról, de megzavartak bennünket. Csábosan kisurrant, így Polareczki kolléga üggyel-bajjal helyet tudott foglalni. Délig szóval tartott, de akkor könyörtelenül átmentem a Húsipar étkezdéjébe. Ebéd után Pajkosné már várt rám. Ott ült az íróasztalom tetején... Szemét lesütötte, selyemharisnyás lábszáraival pedig köröket rajzolt a levegőbe. Beharapta alsó ajkát, aztán elszántan felvetette a fejét.

– Az a férfi a szeretóm.

Nem szoktam hozzá a drámai vallomásokhoz, már úgy értem, hogy a nők részéről. Én otthonosan mozgok ezen a területen.

– Ha a férjem rájön...

Éppen biztosítani akartam afelől, hogy tőlem ugyan senki sem tudja meg, amikor keresztbe tette a lábát. A kezemben tartott műanyag pohárból kilöttyent egy kevés kávé. Pajkosné lecsusszant az asztallapról. Távoztában hozzám simult.

– Bármit kérhetsz a hallgatásodért...

Eljátszottam a gondolattal, közben a maradék kávé is a szőnyegen kötött ki. Ki az, aki még nem fantáziált hasonló dologról... Álmodozásomat csengőszó zavarta meg. Mély levegőt véve kihúztam magam ültőmben. Első telefonom a Hivatalban!

– Tessék, Akó Zoltán vagyok...

Pajkosné hívott. Egy időpontot és egy helyet közölt velem. Kommentár nélkül. Visszahelyeztem a kagylót a villákra. Harmadszorra sikerült is.

A pásztorórán alázatosan viselkedett. Áradt belőle a kiszolgáltatottság. Mindent hajlandó volt eltűrni... Leste, mivel járhat a kedvemben... Úgy figyelte a hatást, hogy zöld szeme szinte fluoreszkált. A maga gyönyörére ügyet sem vetett. Még ő tüzelt engem:

– Ne velem foglalkozz! Hajtsd be a járandóságodat!

Kérem. Nem törődtem vele. Elég könnyen ment. Igazán nem nehéz dolog. Máskor is így fogom csinálni.

– Mondj valami csúnyát! – könyökölt fel pihegés közben.

– ...Szeretek az Adóhivatalban dolgozni.

– Óh, te!

Mérges mozdulatától lecsúszott a takaró, félig fölfedve meztelen testét. Mivel nem szeretem a félmegoldásokat, lábfejemmel teljesen legyűrtem róla.

– Hidd el, a legtöbb ember ezt nagyon csúnya dolognak tartaná.

Birkózni kezdtünk, de mindketten győztesként kerültünk ki a küzdelemből. Távozóban megesketett, hogy senkinek sem szólok a szeretőjéről. Ezt minden találka után a lelkemre kötötte. Ilyenkor zord ábrázatot öltöttem, hiszen ezzel tartottam sakkban. Valójában persze eszem ágában sem volt szétkürtölni a dolgot.

Sajnos, rövidesen meg kellett válnom a Hivaltól, pedig nagyon szerettem ott lenni. Még a kocsmába se jártam ki, az íróasztalnál rúgtam be. Az utolsó napon szomorúan hagytam el az épületet. Bánatomat tetézte, hogy odakint a szerető várakozott. Éppen a kapu elé parkolt. El akartam somfordálni a kocsija mellett, de lehúzta az ablakot:

– Bocsánat! Ne haragudjon, hogy így ismeretlenül megszólítom...

Hát, ezen lehet segíteni... Úgyis kíváncsi voltam; tud-e rólam. Barátságosan kezet nyújtottam neki:

– Akó Zoltán vagyok. A nyomdai osztályt vezetem.

– Izé... Örvendek. Pajkos Károly a nevem. Nem látta, jön már a feleségem?

A bolond Berta

Az alattyáni paplakban reggelihez terít Juli néni, a házvezetónő. Nagy gonddal serénykedik, mert előző este megérkezett az új káplán. Még semmit sem tud róla, és a kíváncsiság erősen furdalja az oldalát. A tisztelendő atya a plébános úr kíséretében nyit be a konyhába. Juli néni szerencsére tisztában van a megszólítások fontosságával. A káplán nem úr, a plébános viszont nem tisztelendő.

Az asztali áldás után a papok nekilátnak az ételnek, a házvezetónő pedig az ajtóhoz áll, mint egy svájci gárdista. Arca rezzenéstelen, de minden idegszálával figyel.

– Hát, Tádé fiam, először is meg kell szoknod a falusi életet...

– Semmi az – nyel egyet a káplán. – Beérem én kendermagos levessel is.

– Majd szólok Juli néninek – somolyog a plébános. – Szaladgál itt néhány köménymagos tyúk.

A házvezetónőnek a szeme se rebben, mintha nem is róla beszélnének. Azt azért rossz néven veszi, amikor egy mondvacsinált ürüggyel kiküldik.

– Hallottál új anekdotát a városban? – fogja suttogóra a hangját a plébános.

– Igen, igen – teszi le evőeszközeit a káplán. – Sarkadi Nagy Barna fel akar szállni a vonatra, a kutyájával. Előtte, mint törvényisztelő polgárhoz illik, megkérdezi a pénztárnál, hogy kell-e valami papír az eb számára...

– És? – dől hátra várakozásteljesen a plébános.

– A tisztviselő azt válaszolja, hogy természetesen, de máris kiállítja, legyen szíves, diktálja be a nevét. Erre mondja neki, hogy: Sarkadi Nagy Barna.

– Mire a pénztáros?

– Nem a kutyáét, a magáét...

Juli néni harsány nevetés közepette tér vissza, amely azonnal abbamarad, amint meglátják. Ugyanis szinte kilencven fokban meg van hajolva.

– Mi történt? – sápad el a káplán.

– Csak a csúz... – legyint szárnyaszegetten a házvezetónő. – Egy rossz mozdulat... és úgy maradok.

Hiába, a kulcslyuk elég alacsonyan van. A papok lelkipásztori témákra térnek át. Tádé atya szerint, itt vidéken, előbb a hit.

– Ugyan, fiam – rázza a fejét a plébános. – Ahhoz egy kis ész is kellene... Ezek olyan buták, hogy...

Hasonlatot keres, de nem talál. Juli néni közben leszedi az asztalt. Sugárzó arccal néz a káplánra, aki gyorsabban végzett az evéssel.

– A tisztelendő atya lett az angyal...

A plébános megsemmisítő pillantást vet rá. Biztos ő is verdeső szárnyakat szeretne a lapockái helyébe.

– Az ötvenes években, amikor a feketelistákat készítették, ezek önként iratkoztak fel.

– Hogyhogy?

– Az egyik meghallotta, hogy a módosabb gazdák már rajta vannak, itt meg azok után megy mindenki. Így hát senki sem akart lemaradni róla. Volt, aki az éj leple alatt kérte a felvételét, egy libával a hóna alatt.

Fejcsóválva mennek át az irodába. A plébános még ott is csepüli a nyáját, szerencse, hogy nem hallják a hívek.

– A szentleckéket sem értik. Például a bibliai tíz szűzről szóló...

– Ezek milyen könyvek?

- Tóth Tihamér összes művei... Magam kötettem őket bőrbe ! Szóval, a bibliai tíz szűz...

- És ezek ?

- Azok nem érdekesek... Vermes, Komoróczy, Popper... Hol is tartottam ?

- A tíz szűznél.

- Tehát, a bibliai tíz szűz... Nem is értem, miért hangsúlyozom ezt a jelzót. Erre-felé úgyse találsz másik tizet.

A parókia megmutatását célzó korút az udvaron ér véget. Az égbolt felhőtlen, hét ágra süt a nap.

- Képzeld, a napokban be akartak fizetni egy misére... Az ostobák... Hogy imádkozunk esőért...

- Aszály van ?

- Nem is akármilyen.

*

Dél előtt a plébános nagy ügyel-bajjal bepréseli magát bogárhátú Volkswagenjébe. Mindkét oldalon letekeri az ablakot, és kiszól a káplánnak:

- Az espereshez megyek, hivatalos ebédre. Csak későn fogok megjönni, mert utána alsózni szoktunk.

Amint elporzik az autó, Juli néni megragadja az alkalmat. Most aztán kifaggatja a káplánt ! Ennek pedig megvan a jól bejáratott útja-módja.

- Tisztelendő atya... Gyónni szeretnék...

- Jól van, leányom - bölint a huszonéves pap a hatvanas asszony felé. - Miben vétkeztél ?

- Hát... tulajdonképpen nekem nincs is bűnöm...

- Akkor menj be a templomba, és ülj fel az oltárra !

- Na de... na de... - hápog a házvezetőnő - én még az ellenem vétkezőkért is...

- Mit szoktál imádkozni értük ?

- Az átokzsoltárt.

A lelkivezetés végül is elhalasztódik, és ezt egyikük se bánja... Tádé atya kerék-párra ül, mert azonnal meg akarja kezdeni a falujárást. A foci pályán elgázol egy spárgával kikötött kacsát, de a reverenda megvédi a következményektől.

- Ó, micsoda megtiszteltetés ! - szedegeti róla a tollakat Bözsi néni. - Majd megsütöm a tisztelendő úrnak.

- Nem lesz rá mit inni... - pillant az égre a pap.

- Biza, régen esett.

- Kérni kéne az Urat...

- Gondolni tetszik, hogy ízé...

- Ha van egy mustármagnyi hitetek...

Az utca végén kiérdemesült vasutas meszeli le. Kopott egyenruhájához sildes sapkát visel.

- Dícsértessék, káplár úr !

Úgy látszik, a kápláni státus semmit sem mond neki. Néhány mondat után ő is a szárazságra tereli a szót.

- Ez csak rajtatok múlik - von vállat a pap.

A távolban idéetlen mozgású szipirtó tűnik fel. Közelről már látszik, hogy nem is olyan öreg, csak az arca koravén. Láttára az egykori pályafelügyelő segédtszót elhúzza tenyerét a homloka előtt.

- A falu bolondja. Berta.
- Születési hiba ?
- Fenét. Lánykorában hatan megerőszakolták. Akkor hibbant meg. Nem is nagyon beszél.

A következő sarkon a káplán majdnem belerohan egy szénásszekérbe. Ketten ülnek a bakon, ezért kettőnek is köszön. Amikor jobban megnézi, akkor látja, hogy az egyik csak embert formázó madárijesztő. Rendesebb gúnyát visel, mint a kocsis... Kölcsönös udvariaskodások után előjön az eső-téma.

- Hát, ránk férne az égi áldás...

- Tennünk kell róla, atyámfia !

Egykettőre körbejárja a falut, a déli harangszó már a parókián találja. Ebéd után kivisz egy széket az akácfa alá, és várakozóan néz a kapu felé. Nem is csalódik. Fertály óra múlva három tagú processzió érkezik hozzá. Az egyházközség óhaját tolmácsolják, miszerint esőért kívánnak imádkozni. Természetesen szentmise keretében. A káplán megadja nekik az időpontot, aztán felkészül a ceremóniára.

*

A kis templom zsúfolásig megtelik. Még a hitetlenek is eljöttek, nehogy az ő földjüket kikerülje az esőfelhő. Tádé atya teljes ornátusban lép ki a sekrestyéből. Rajta aztán nem múlik semmi. Leszegett fejjel megy a szószékhez, és ünnepélyesen üti fel a misekönyvet. Mielőtt belevágna, végignézi a gyülekezeten. Bizakodó arca egyre jobban elkomorul, elszánt tekintete megtörik, szemöldöke felszalad.

- Esernyőket felmutatni ! - kiáltja el magát dühösen.

Síri csend támad, az emberek egymásra néznek. Ki az az örült, aki ilyen kánikulában paraplét cipel ?

- Hát, ha magatok sem hiszitek... hogy az Úr esőt fog adni... akkor mit kerestek itt ?!

A tömeg szép lassan oszlásnak indul. Kiürülnek a padok, a hívek jobbára keresztvetés nélkül távoznak. A bolond Berta viszont ott feszít a leghátsó sorban. Térdei előtt egy viharvert esernyő lóg.

Szirtaki

A Szlovák söröző egyik előre lefoglalt asztalához megérkeznek a vendégek. Csupa harmincas férfi, a millióhoz képest kissé túl vannak öltözve. Komoly arccal, ünnepélyesen foglalnak helyet. Amíg a pincérnő kihozza az első kört, sorsot húznak. Az asztalvégen ülő szemüveges fiatalember kiemel hat fogvájót a sótartó közepéből, és egyiknek letöri a végét. Háta mögött összekeveri őket, közben kék szeme vidáman felcsillan. Most látszik, hogy a társaság benjámija, a többiek jó néhány évvel megelőzik. A kis pálcikák sorban gazdára találnak, a rövidebb az ő markában marad.

– Hát akkor, én mesélem el először a legutóbbi kalandomat.

Félretolja a söröskorsóját, nehogy hadonászás közben fellökje. Társai elcsendesednek, még a padok nyikorgását is hallani lehet.

– Akkoriban az Állami Nyomdában dolgoztam, fent a Várban. Hosszú nyári szabiról visszatérve egy új lányra figyeltem fel a kötészeten. Sűrű, fekete haja volt a legcsodálatosabb. Tudjátok, én hajmániás vagyok. Hozzá a kreol bőr, és azok a nagy szemek. Áttetsző, fehér nylonköpenyben rohangált, mintha folyton sietne valahová. Érzéki hangjától visszhangzott a terem. Első pillantásra látszott, hogy kikapós teremtés. Tizennyolcnak saccoltam.

Felmentem a szedőbe, hogy munkába álljak. A művezetői irodában idegen arc fogadott. Jobban mondva, már ismertem a kötészetről. Fantasztikusan hasonlított a lányra! Kiderült, hogy az új főnökömmel állok szemben; az előző átkerült a termelési osztályra. Mivel kitűnő a megfigyelőképességem, azonnal be is dobtam magam.

– Csinos lánya van... Láttam a kötészeten... Nagyon tetszik...

Elhűlve meredt rám, úgy tűnt, telibe találtam. Somolyogva hátráltam ki az ajtón. A kollégáktól aztán megtudtam, hogy nem a lánya, hanem a menyé. Ő hozta magával, mert így jobban tud vigyázni katona fia érdekeire.

– De hát annyira hasonlítanak egymásra... – hebegtem.

– Az igaz. Ezért hívja a lányt mindenki Kisfikusznak.

Mert, hogy el ne felejtsem, újdonsült főnököm – Papadopuloszné – Görögországból került hazánkba. Keresztneve Ifigénia volt, amit Fikának becéznek. Mivel magyarul ez nem hangzik valami épületesen, Fikuszra változtatták.

Mondanom se kell, ezek után én kaptam a szar melókat. Bánatomban sűrűn meglátogattam a szódavíz-automatát, ami a könyvkötészeten működött. Így legalább láthattam Mariannát, mert ő magyar volt. Rosszmájú kollégáim szerint újmagyar. Kihívóbbnál kihívóbb pillantásokat vetett rám, de hát az egész nyomdában nekem osztották a legrosszabb lapokat. Fikusz folyton a sarkamban járt.

Ettől függetlenül összejöttünk, pár nap múlva már randevúztunk. Ismertek engem, nem vagyok kalandor, én akkor is komolyan gondoltam a dolgot. Megkértem Papadopulosz Pálné kezét. Úgy, ahogy illik, egy hatalmas bukétával. Útközben ugyanis fegyvermentesítettem a teret. Leszedtem az összes kardvirágot. Ez a cselekedet egyébként méltó volt a tér nevéhez.

– A Béke téren történt? – kérdezte az egyik hallgató.

– Igen. Neki azonban már kezdetben is behatároltak voltak az elképzelései. Persze, erre csak később jöttem rá. Ne ítéljetez túl szigorúan; még nem élte ki magát, egy tizenéves lány szórakozni akar.

Szóval, egy cipőben jártam a férjével, helyesebben szólva, egy zokniban, mert volt rá példa, hogy a sötétben az övét húztam fel. Sokat panaszkodott Palira, aki verte is őt. Ha eltávozást kapott – sajnos, elég gyakran –, csak az iváson járt az esze, meg a férji jogain.

– Nem tudom, miért kell egy nőt folyton meg... kérni arra, hogy teljesítse házastársi kötelességét! – kelt ki magából Marianna.

Én színházba vittem, sőt, egy ízben az Operába is. Őt persze főleg a hely ragadta meg, és a kiöltözés lehetősége. Tőlem telhetően igyekeztem muzikálissá tenni.

– Hú, micsoda koloratúrája van az énekesnőnek! – sügtam oda neki.

– Jellemző! – csipett a combomba. – Inkább a hangjára figyelnel...

Igen, be kell ismernem, műveltsége hagyott némi kívánnivalót maga után, ám engem lekötöttek az egyéb kívánnivalók. Gondolom, ezzel a férje is így volt.

– Mi a foglalkozása?

– Gyors- és gépkocsi rakodó. Szóval, sürgettem a döntésben, mert nem akartam Fikusszal csatázni. Órá egyébként sem haragudtam, meg is ajándékoztam. Szedőnapon ugyanis meglepjük egymást, kihúzásos alapon. Ki kell találni, kitől kapta az ember, mert csak az van rajta, hogy kinek szól. Én egy gyönyörű protokéféfét csempésztem az ajándéka mellé... Ahogy csikorgatta a fogát, hamarosan szüksége is lesz rá.

Marianna végül is döntött, de nem a javamra. Szemet vetett Sinyóra, a villanyszerelőre. A nyavalyás folyton ott lebzelt, ahol a kedvesem dolgozott... Természetesen megtárgyaltuk a dolgot, úriemberek módjára. Összebeszélni viszont ellefejtettünk. Ezért mind a ketten azt mondtuk, hogy a lengőajtónak ütköztünk. Még munkavédelmi bizottság is kiszállt a helyszínre. A kollégák persze ezt nem vették be, őket zenei ízlésünk különbözőségéről tájékoztattam. Sinyó szerencsére vette a lapot. Amikor megkérdezték tőle, hogy tényleg egy szimfónián kaptunk-e hajba, így válaszolt:

– Igen. Én még mindig azt mondom: enyém az a doboz cigaretta.

Sajnos, az ilyesmit nem lehet pofonokkal elintézni. Többször is együtt láttam őket a nyomda különböző pontjain. Rendeztem Mariannának néhány drámai jelenetet, teljesen fölöslegesen. A pohár akkor telt be, amikor Sinyón megláttam Pali zokniját. Hát, ami sok, az sok! Öngyilkossággal fenyegetőztem, de hiába. A nők nem szeretik a túlfűtött érzelmeket. Aki nagyon szeret, az csak bajt csinál. Összevérezi a szőnyeget meg minden. Különben is rosszul érveltem... Házasságot ígértem neki és gyereket, holott mindkettő nyugót jelentett a számára. A villanyszerelő persze ideális partnernek bizonyult, hiszen családos ember volt.

Ébédszünetben bebombáztam a fejembe két sört, jöllehet kötél táncos mutatványhoz készülődtem. Felkerestem Fikuszt, és kihallgatást kértem tőle. Mint magánember.

– Kedves Ifigénia... Szeretnék bocsánatot kérni... Mióta visszajöttem a szabadságomról, úgyszólván mindennap vétettem... magácska ellen is. Mentségemül csupán azt tudom felhozni, hogy az én szándékaim komolyak voltak.

– Tessék?!

– Kínosan vigyáztam Marianna jó hírére, és senkit sem hoztam kellemetlen helyzetbe... Azonkívül már elnyertem büntetésemet... Mindenesetre, a tegnapi nappal mélységesen megbántam a dolgot... Most azonban már nem velem áll szemben...

– A tegnapi nappal?!

Igaz, azóta hónapok teltek el, de miért olyan fontos ez... Százötvennégy nap nem a világ... Fikusz úszó mozdulatokat tett a karjával.

– A tegnapi nappal?

Ez az asszony nem képes az ötről a hatra jutni. Értetlenül és ártatlanul néztem rá. Könnyen ment, mert közben a miatyánkot mormoltam.

– És kivel állok szemben?!

Mosolyogva egyenesedtem ki. Még kezét is csókoltam neki, mint egy spanyol grand. Úgy elhúlt a gesztustól, hogy nem tiltakozott.

– Kedves Ifigénia... Én vagyok az egyetlen, aki nem mondhat semmit... Árulkodás lenne... De ha átmegy a kötészetre és megszólítja az első útjába akadó embert, megtudhatja, amit akar...

Elöttem rohant ki az irodából. Majdnem fellökte Feczert Rudit, a főmérnököt. Később igazgatóvá akarták kinevezni, ő azonban visszautasította a megtiszteltetést. Azt mondta, hogy igazgató akármelyik futóbolondból válhat, de főmérnök kizárólag eszes ember lehet. Zakóját tisztogatva szigorúan kérdezte:

– Mit csináltál ezzel a nővel?

Cinkosan rákacsintottam, elvégre férfiak vagyunk. Minek titkolóznánk egymás előtt, nem igaz ?

– Nem az a baj, amit csináltam, hanem az, amit nem.

Fogalmam sincs, mi történt a másik üzemegységben, elég az hozzá, hogy a villany-szerelő haza készülőben nagyon szótlan volt.

– Mi van Sinyó ? – kérdeztem tőle az öltözőben.

Nem is válaszolt. A zuhany alatt szirtakit füttyültem, hogy felvidítsam, erre hozzám vágta a strandpapucsát. Így legyen barátságos az ember...

Marianna kisírt szemmel sietett el, ezért este felhívtam telefonon. Vigasztalásképpen találkat beszéltem meg vele a Hauer cukrászdába. Bánatában megevett két somlót. Meg az enyémmek a felét. A gesztenyepürénél tartottunk, amikor ránk tört Fikusz. Váratlanul ért a dolog, mert úgy tudtam, hogy a jóakarója fél órával későbbi időpontot adott meg neki. Nem szólt semmit, de abban minden benne volt.

Akkora botrány tört ki, hogy Marianna pár napra hozzám költözött. Az első teljes éjszakát követő hajnalon hozzám dörgölözött:

– Tulajdonképpen... hálásnak kellene lennem... annak a csibésznek... aki beköpött Fikusznak...

Pedig akkor már éppen negyedszer volt hálás.

Magától értetődik

A dolog azzal kezdődött, hogy Kabók Bence meghalt. Ebben nincsen semmi különös, hiszen mások is így fejezik be földi pályafutásukat. Az orvos nem is ment közel hozzá, csak sóhajtott egy nagyot, mert utálta a papírmunkát. Kiállította a halotti bizonyítványt, ezután már lehetett hívni a hullaszállítókat. A temetkezési vállalat dolgozói rutinfeladatként fogták fel az ügyet, és amikor megkapták a borravalójukat, harsány „Viszlát!”-tal köszöntek el.

Kabók földi maradványai a dorogi temetőbe kerültek, oda kellett utána buszozniuk a hozzátartozóknak. Egyikük megjegyezte, hogy nagy modortalanság télen meghalni, és ebben van is valami. A ravatalozóban mindenki könnyezett a tömjénfüsttől, még a pap sem bírta sokáig. Időnek előtte rátette a tenyerét az előimádkozó nénike fejére. A vén szipirtyó azon nyomban elhallgatott, mint a csörgőóra.

A holttest egy fekete furgonra került, ezt követte a gyászoló tömeg, tisztos távolból. Legelől Bence szomszédasszonya lépkedett, de ő is jócskán lemaradt, mert nem akarta, hogy a kipufogógáz összekormozza a ruháját. Az út végén mogorva sírásók várakoztak, arcukról néma szitkokat lehetett leolvasni. Fagyos földben nem jó gödröt ásni...

Mikor az első kemény rög megdobbant a koporsó fedelén, a hozzátartozók újra elővették zsebkendőiket. A pap szeme viszont felcsillant, mert egy kitűnő szófordulat jutott az eszébe, amit beépíthet a délutáni esketési beszédébe. A gyászolók szomorúsága egyébként teljességgel indokolatlan volt. Kabók Bence ugyanis üdvözült!

Igaz, ezt senki sem gondolta volna róla, tudniillik, nagyon is jól ismerték. Már gyerekkorában kiküldték a hittanóráról, mert csupa hülyeséget kérdezett a tisztelendő bácsitól. Például, hogy körmenetkor miért esett az eső (amit ugye az Isten csinál), hiszen a saját híveivel tolt ki. Első áldozó sem lehetett, ugyanis képtelen volt felfogni e szentség lényegét. Az angyalok létezésében sem hitt, így nem csoda, ha kiközösítették.

Kora ifjúságától eretnek nézeteket vallott, olyasmiket, hogy az állatoknak is van lelkük, és hogy a Szűz Mária-kultusz nem egyéb anyakomplexusnál. De legjobban akkor borította ki a plébit, mikor újra fel akarta venni a keresztséget, mondván, hogy a csecsemőkori aktushoz neki nem volt semmi köze. Nem egy vasárnapon dolgozott, a böjti napokon tüntetően húst evett, és még ő nevezte farizeusoknak a képviselő testület tagjait.

Fiatalkorában nagy ívben elkerülte a templomot, egyházadót nem fizetett, és a temetőben is alig látták. Három évig volt katona, mert ott is csinált valamit. Nem csoda, hogy nem talált magának feleséget, mert szórakozni sem járt, naphosszat eretnek folyóiratokat böngészett.

Felnőtt fejjel is azt hirdette, hogy Jézus nem váltott meg bennünket, csak mintát adott nekünk a megmeneküléshez. Tisztességes munkát sem keresett magának, valami szociális melója volt. No, nem is tudott felmutatni semmit, még a temetési költséget sem gyűjtötte össze. Az utolsó kenetet mondhatni irgalmasságból adták fel neki. Bűnös mivoltához kétség sem fért, mert köztudott volt róla, hogy minden csütörtökön bordélyházba jár. Ilyenkor két csomagot is vitt magával; egy szemérmetlenül hosszút, meg egy gyanúsan nehezet.

A látszat azonban csal! Kabók Bence valójában Istennek tetsző életet élt. Minden napját imádkozással kezdte, hogy kellő mennyiségű energiát gyűjtsön embertársai elviseléséhez. Gyakran maradt kettesben az Örökkévalóval, de mindig zárt ajtók mögött, vagy a természet lágy ölén. Sokkal többször böjtölt, mint az úgynevezett keresztények, de önmegtartóztatásait nem verte nagydobra. Ha megbántott valakit, előbb-utóbb jóvátette. Őt igen nehéz volt megsérteni, de ha sikerült is, nem mutatta.

Az embergyilkolás mesterségét nem óhajtotta megtanulni, ezért büntetőszázadba került. Szelid maradt ezután is, nem ítélkezett senki felett, és a gyöngyeit nem dobta disznók elé. Ha a szükség úgy kívánta, vasárnap is segített a rászorulón, de a szabad idejét nem a temetőbe járással töltötte. Teológiai értekezéseket írt a *Publik Forum*-ba, B. Kobak álnéven, és a tiszteletdíjakat átutaltatta a harmadik világ éhezőinek.

Nem nősült meg, mert biztosra vette, hogy akkor élete hátralevő részét az ágyban töltené. Persze, gyakran rátört a magány. Az is előfordult, hogy nem bírt vele. Ilyenkor legurított néhány pohárral, mert Kabók Bence azért ember volt. Igaz, annak nem akármilyen. Még a bordélyházban is tartott hittanórákat! A szemérmetlenül hosszú csomagban a Szentföld térképét hordta, a gyanúsán nehézben pedig a kapcsos Bibliát. Csütörtökön általában beteget jelentettek a ribancok, mert ott akartak lenni az oktatáson. Panaszkodtak is a vendégek emiatt eleget. Egyszer az álruhás segédpüspöknek kellett kivárnia az óra végét.

Szóval, hősünk a mennyországba került! A lelke nem győzött pironkodni, mert angyalok kapták fel, pedig ő nem hitt a létezésükben. No de, az ilyen apróságok oda-fent már nem számítanak... Egyenesen ama lakodalmas házhoz repítették, ráadták a menyegzői ruhát, és leültették a fehér abrosszal leterített asztalhoz. Maga Szent Péter sietett a szolgálatára. Egy csillogó-villogó konzervet tett le Kabók elé. Bence meghökkent pillantását látva, a homlokára csapott:

– Egy pillanat! Hozom a nyitót...

A magára maradt üdvözült az ablakhoz szédelgett. Lenézett a pokolba, ahol hatalmas tömeg nyüzsgött. A sokadalom közepén ökröket sütögettek, a széleken pedig frissítő italokat osztogattak. Tátott szájjal bámulta a látványt, nem is vette észre, hogy vendég-látója visszaért. Csak a torokköszörülésre fordult meg, kissé zavartan.

– Izé... Ne haragudj, Péter... de én... nem egészen így képzeltem – intett tétován a fehér abrosszal asztal felé.

Szent Péter ujjai közül ekkor kiesett a nyitó. Sikertelenül próbált utána kapni, ezért mérgesen csapta le a konzervdobozt az asztalra:

– Miért, mit vártál? Csak nem fogok kettőnkre főzni...

Epilógus

Amikor még kerítésmódra másztam át a küszöbön, volt egy alvóbabám. Igenis volt ! Szüleim ugyanis lányt szerettek volna, s bízva a sorsban, előre megvették a játékaimat. Fiúnak valókra már nem volt pénz, így eleinte babáztam. A szomszéd Marika mutatta meg: hogyan kell. Később igazi papák és mamák lettünk, amikor senki sem látta.

Az alvóbabát illetően is kíváncsi voltam, főleg az érdekelt, hogy miért csukja le a szemét, ha hátrahajtom. Közben morgott is, de a hang forrását sem találtam. Szétszedtem hát, és ekkor megértettem mindent. Egy baj azért volt: többé nem tudtam összerakni. Darabokban már nem tetszett, a működési elv birtokában pedig nem izgatott.

Az igazi babák azonban vonzottak, egyiket-másikat nagyon szerettem volna ízekre szedni. Szerencsére rájöttem, hogyan működnek. Pont úgy jött le róluk a ruha, mint az egykori báburól. Ezeket már lélektaniilag kellett széjjel szedni, s elég jól boldogultam velük. A lelkizős összerakás szintén sikerült, de nem volt benne köszönet. Ahogy kész lettek, rögtön elmentek. Nem is nagyon bántam, mert nekem mindig a selejtesek jutottak. Ha hátradöntöttem őket, lecsukták ugyan a szemüket, de sohasem morogtak !

A szerző ezúton is köszönetet mond a novellák hősnőinek, mert hozzájárultak ahhoz, hogy a velük kapcsolatos események irodalmi közkinccsé váljanak.

Az írásokban természetesen álnéven szerepelnek, de ez nem számít, hiszen valódi nevüket ők maguk sem tudják.

Fotójuk csupán megtévesztő álarc, az ember igazi arca ugyanis – a története.

MAGYAR ELEKTRONIKUS KÖNYVTÁR

Felelős vezető: Moldován István